

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ
กลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษา: นักศึกษาระดับปริญญาตรี
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม



การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
สิงหาคม 2557
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

อาจารย์ที่ปรึกษาและหัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษ ได้พิจารณาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษา: นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม” เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร



ประกาศคุณูปการ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ จะสำเร็จลงมิได้หากปราศจากความกรุณาอย่างยิ่ง จาก ดร.อภิชาติ รุ่งเรือง อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ได้เสียสละเวลาให้คำปรึกษา คำแนะนำ กำลังใจ ตลอดจนตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี จนการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ดร.อภิชาติ รุ่งเรือง เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์แก้วตา สาลีโกชน์ ดร.ชมนาด อินทจามรวัักษ์ Assoc. Prof. Dr.Mary Elizabeth Sarawit Mr. Roy Irvine Morien ที่กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไข และตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ขอกราบขอบพระคุณคณะผู้ประเมินการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง คณะผู้วิพากษ์ ดร.ทำรงลักษณ์ เอื้อนครินทร์ หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษและอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก ที่ให้คำแนะนำที่มีค่าอย่างยิ่ง ทำให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สมบูรณ์และมีคุณค่า

ขอขอบพระคุณ คณบดี ผู้บริหาร หัวหน้าภาควิชา คณาจารย์ บุคลากร และนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก ที่เข้าใจ ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บข้อมูลวิจัย

ขอขอบพระคุณครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนตั้งแต่เยาว์วัยจนปัจจุบัน ขอขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคนที่ไม่ได้เอ่ยชื่อมา ณ ที่นี้ ที่คอยให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และสุดท้ายนี้ที่ลืมไม่ได้ ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา ครอบครัว และญาติพี่น้องทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุนด้านการศึกษามาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยขออุทิศแด่ ผู้มีพระคุณทุกๆ ท่าน

นภาพร พิทักษ์โสภณ

ชื่อเรื่อง	การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษา: นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
ผู้วิจัย	นภาพร พิทักษ์โสภณ
ที่ปรึกษา	ดร.อภิชาติ รุ่งเรือง
ประเภทสารนิพนธ์	การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2556
คำสำคัญ	การออกเสียง, การรับรู้เสียง, พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษา: นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษา: นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบทดสอบความสามารถการออกเสียงและความสามารถการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ซึ่งประกอบด้วย 1) Word-list Test เพื่อวัดความสามารถในการออกเสียง 2) Intelligibility Test เพื่อวัดความสามารถการรับรู้เสียง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 80 คน สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ สถิติพื้นฐานค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) แตกต่างกัน โดยนักศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถสูงกว่า

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งสองด้าน 2) ความสามารถในการออกเสียง (Production) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับรู้เสียง (Perception) ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.499$) 3) ระดับความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สูงกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นไปตามการตั้งสมมุติฐาน



Title A Study of Relationship between Production and Perception of English Plosives/Affricates Consonants by English Major Undergraduate Students in Pibulsongkram Rajabhat University

Author Naphaporn Phithaksophon

Advisor .Apichai Rungruang, Ph.D.

Academic Paper Independent Study M.A. in English
Naresuan University, 2013

Keywords Speech Sound Production, Speech Sound Perception, English Plosives/Affricates Consonants

ABSTRACT

The purposes of this study were 1) to investigate the production and perception of English Plosives/Affricates consonants by English major undergraduate students in Pibulsongkram Rajabhat University and 2) to examine the relationship between production and perception of English Plosives/Affricates consonants English major undergraduate students in Pibulsongkram Rajabhat University. The research tools were 1) Word-list test to explore the ability of production and 2) Intelligibility test to examine the ability of perception. The participants were 80 English major undergraduate students who are both in the first-year and third-year in Pibulsongkram Rajabhat University, Phitsanulok Province, Thailand. The Percentage, Mean, Standard Deviation, and Pearson's Correlation Coefficient were employed to analyze the data. The result of the study showed that the two groups of participants showed the difference in the production and perception of English Plosives/Affricates consonants. The third-year students have a relatively higher ability in both aspects. In addition, the results also revealed that the production has a positive correlation with the perception with the statistical significance at 0.01($r=0.499$). Finally, the results showed that third-year students performed higher ability in both production and perception of English Plosives/Affricates consonants which met with the hypothesis.

สารบัญ

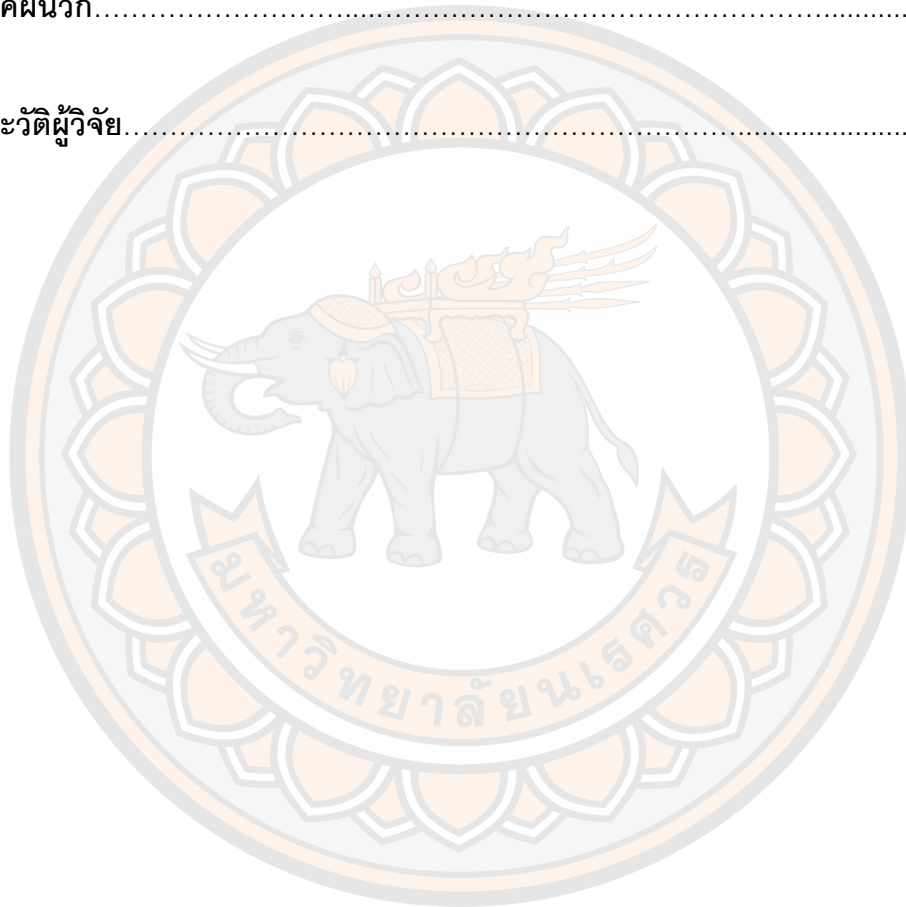
บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษา.....	4
ขอบเขตของงานวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
สมมุติฐานการวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ.....	10
เสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษ.....	14
ปัญหาสำหรับคนไทยในการออกเสียงภาษาอังกฤษ.....	15
ปัญหาที่เกิดจากเสียงพยัญชนะ.....	15
ปัญหาที่เกิดจากพยัญชนะควบกล้ำ.....	19
ความแตกต่างทางด้านระบบเสียงพยัญชนะต้นคำและท้ายคำของภาษาไทย และภาษาอังกฤษ.....	20
การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เสียงและการผลิตเสียง.....	20
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	23
3 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	34
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	34
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	35
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	37
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	38
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	41
ภาพรวมผลการศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และ การรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.....	43
การเปรียบเทียบร้อยละของผลการทดสอบความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษ กลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างนักศึกษาระดับ ปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย ราชภัฏพิบูลสงคราม.....	57
การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.....	59
5 บทสรุป.....	62
สรุปผลการวิจัย.....	62
อภิปรายผล.....	68
ข้อเสนอแนะ.....	80

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	82
ภาคผนวก.....	89
ประวัติผู้วิจัย.....	112



สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	44
2 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	44
3 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	45
4 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	46
5 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	48

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
6 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	49
7 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	49
8 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	51
9 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	53
10 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	53

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	54
12 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก.....	56
13 คำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.....	58
14 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (Production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.....	59
15 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (Production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.....	60

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
16 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (Production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษ กลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม.....	60
17 English double onsets.....	90
18 English double codas.....	91
19 รายการคำศัพท์ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า จำนวน 58 คำ.....	93
20 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการให้คะแนนผลทดสอบความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างผู้ประเมิน 3 ท่าน.....	97
21 จำนวนและร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษ กลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน.....	99
22 จำนวนและร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษ กลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน.....	102

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
23 จำนวนและร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน.....	105
24 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ของการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน.....	108
25 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ผลความสัมพันธ์ของความสามารถด้านการออกเสียง (production) และความสามารถด้านการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน.....	108
26 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ของการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน.....	109

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
27 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ผลความสัมพันธ์ของความสามารถด้านการออกเสียง (production) และความสามารถด้านการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม จำนวน 40 คน.....	110
28 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ของการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม จำนวน 40 คน.....	110
29 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ผลความสัมพันธ์ของความสามารถด้านการออกเสียง (production) และความสามารถด้านการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม จำนวน 40 คน.....	111

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 แผนภูมิคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง(production) และรับรู้เสียง(perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน.....	43
2 แผนภูมิคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง(production) และรับรู้เสียง(perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน.....	47
3 แผนภูมิคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง(production) และรับรู้เสียง(perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน.....	52
4 แผนภูมิการเปรียบเทียบคำร้อยละของผลการศึกษาความสามารถในด้านการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษ กลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.....	57

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นเรื่องสำคัญในการพัฒนาประเทศ สังคมไทยตระหนักดีว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนและต้องการทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อแสวงหาความรู้ และเข้าถึงข้อมูลต่างๆ รวมทั้งในกระบวนการศึกษา โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือเพื่อช่วยส่งเสริมความสามารถ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลายของประชาคมโลก อันจะนำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญทางด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่างๆ ซึ่งไม่ได้จำกัดเฉพาะเจ้าของภาษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเท่านั้น อันได้แก่ คนอังกฤษ คนอเมริกัน แคนาดา และออสเตรเลีย แต่ชนชาติอื่นๆ ที่มีการติดต่อกันระหว่างชนชาติ เช่น คนไทยติดต่อกับคนจีน เกาหลี อินเดีย ฯลฯ ล้วนใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารทั้งสิ้น ภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นภาษากลางในการสื่อสารและใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชีพในธุรกิจอย่างกว้างขวางและรวดเร็วเช่นนี้ จึงทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญจนกลายเป็นภาษาสากลนานาชาติที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศทั่วโลก เป็นภาษาสำคัญในด้านการศึกษา เป็นสื่อสำคัญนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ และเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการศึกษาระดับสูงต่อไป (วนิดา ยาอินทร์, 2538. หน้า 99) เป็นที่ทราบกันดีว่า ประเทศไทย หนึ่งในสมาชิกประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) กำลังเตรียมความพร้อมสู่การแข่งขันระดับนานาชาติ ซึ่งปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งคือ ทรัพยากรมนุษย์ ที่ต้องอุดมไปด้วยความรู้ ความสามารถ ตลอดจนศักยภาพทางด้านภาษา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาศักยภาพประชากรของประเทศให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติที่กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ มาเป็นเวลานานเพื่อให้ประชากรของชาติสามารถสื่อสารกับนานาชาติด้วยภาษาอังกฤษทั้งทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (นงสมร พงษ์พานิช, 2554, หน้า 86) แต่ปัญหาหนึ่งที่สำคัญของประเทศคือเรื่องคนไทยส่วนใหญ่มีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ต่ำ ดังเช่น ข้อมูลจากรายงานดัชนีความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (EF English Proficiency Index) ปี 2011 ของสถาบันสอนภาษา Education First (EF) สถาบันสอนภาษาชั้นนำของโลก ซึ่งดัชนีดังกล่าวทำมาจากการรวบรวมข้อมูลจากประชากรในวัยทำงาน

กว่า 2 ล้านคน ใน 44 ประเทศทั่วโลกที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จากผลการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษดังกล่าวปรากฏว่า ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่ในอันดับที่ 42 จาก 44 ประเทศ โดยจัดอยู่ในกลุ่มความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำมาก (Very Low Proficiency) และหากเทียบเฉพาะประเทศในทวีปเอเชียที่ทำการวิจัย จำนวน 13 ประเทศนั้น ปรากฏว่าประเทศที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูงสุด ได้แก่ มาเลเซีย รองลงมาคือ ฮังการี เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ไต้หวัน ซาอุดีอาระเบีย จีน อินเดีย รัสเซีย อินโดนีเซีย เวียดนาม ไทย และคาซัคสถาน ตามลำดับ

เมื่อภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากล เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารแพร่หลายทั่วโลก ดังนั้น การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการสื่อสารในการทำงานและการใช้ในชีวิตประจำวัน จึงเป็นสิ่งสำคัญมาก แต่ทว่าการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมายังประสบอุปสรรคปัญหาในด้านต่างๆ เช่น การพูด การเขียน การฟัง และปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ สุกัญญา ศิลประสาธ (2544) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าสำคัญยิ่ง เนื่องจากในชีวิตประจำวันเราใช้ภาษาพูดเป็นเครื่องมือสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน บอกเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น หรือแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดความต้องการของตนเอง อย่างไรก็ตามบ่อยครั้งเกิดปัญหาในการติดต่อสื่อสาร จากสาเหตุต่างๆ เช่น ขาดความระมัดระวังในการพูด

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ หากผู้เรียนไม่สามารถเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจ ก็ยังไม่ถือว่าสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ นอกจากนี้ การพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงภาษาไทย ทำให้การสื่อสารไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เพราะไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องที่ทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้ เมื่อการสื่อสารไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้พูดจึงเกิดความอาย ไม่กล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารต่อไป การศึกษาวิจัยในเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาพบว่า ผู้เรียนต่างก็มีปัญหาในส่วนของ การฟังและการพูด ซึ่งการฟังและการพูดนี้ต่างก็มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับ “การออกเสียง” โดยตรง และการศึกษาที่ไม่สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นโดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ภาษาไทยที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้องโดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทนการออกเสียงในภาษาอังกฤษในแทบทุกกรณี (ปรารมภรัตน์ ไซติกเสถียร, 2546)

นักวิชาการไทยพบว่าเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษอยู่หลายเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยและมีเสียงจำนวนหนึ่งที่คล้ายกับเสียงภาษาไทย คนไทยจึงใช้เสียงของภาษาไทยแทนเสียงภาษาอังกฤษซึ่งไม่ถูกต้อง การใช้เสียงภาษาไทยแทนมักทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือบางครั้งความหมายของคำก็เปลี่ยนไปเลย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง (พลเรือเอกชุมศักดิ์ มัชฌิมจันทร์, 2547) ประพนอม สุรัสวดี (2531) กล่าวว่า มีผู้เรียนภาษา ต่างประเทศ จำนวนไม่มากที่สามารถออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา แม้ว่าคำกล่าวนี้จะลวงเลยมาเป็นเวลานาน แต่ในปัจจุบันเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงก็ยังคงเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย ดังที่ ประณูท สุขศรี และ ปรียา โนแก้ว (2545 อ้างอิงใน พิชญานุเสณ, 2554) ได้กล่าวว่า แม้กระทั่งผู้เรียนในระดับปริญญาตรี ที่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการออกเสียงตามทฤษฎี แต่ในทางปฏิบัติผู้เรียนก็อาจจะยังไม่สามารถจำแนกหรือออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ความผิดพลาดหรือความผิดพลาดในการออกเสียงนั้น มีตั้งแต่ในระดับที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อความหมายไปจนถึงระดับที่ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารได้ เนื่องจากความแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาอังกฤษกับระบบเสียงภาษาไทย เพราะความที่เสียงภาษาอังกฤษบางตัวไม่มีในภาษาไทย

สุทธาสินี เกสรประทุม (2555) ระบุไว้ในงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ว่าหน่วยเสียงพยัญชนะที่นำมาศึกษา จำนวน 22 เสียง ได้แก่ /p/ /b/ /t/ /d/ /k/ /g/ /s/ /z/ /ʃ/ /tʃ/ /dʒ/ /f/ /v/ /w/ /j/ /h/ /θ/ /ð/ /m/ /n/ /l/ และ /r/ จากผลการวิจัยพบว่า หน่วยเสียงที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงไม่ถูกมากที่สุดนั่นคือ หน่วยเสียง /dʒ/ คิดเป็นร้อยละ 86.58 และหน่วยเสียงที่พบข้อผิดพลาด ในลำดับรองลงมาคือ หน่วยเสียง /g/ คิดเป็นร้อยละ 85.36 และยังมีผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ และกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดย ธิรวัดณ์ ดันทนีส (2555) ที่สรุปได้ว่านักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยัญชนะท้ายมากกว่าตำแหน่งพยัญชนะต้น โดยมีปัญหาในการออกเสียงกักเสียดแทรกมากที่สุด

นอกจากการพูดจะเป็นกระบวนการในการสื่อสารแล้วนั้น การฟังก็ถือเป็นพฤติกรรมสำคัญในการเรียนรู้ภาษา และเป็นกระบวนการสื่อสารที่ต้องมีการตอบสนอง ได้ตอบปฏิสัมพันธ์กัน ดังที่ Jones และ Scarbrough (ศุภสรา วิริไฟ, 2550) ระบุว่า การฟังเป็นการเข้าใจความคิดผู้อื่น และรับรู้ข้อมูลใหม่ หากผู้เรียนขาดทักษะทางด้านกรฟัง การโต้ตอบสื่อสารก็จะไม่บังเกิดผล เห็นได้ว่าการฟังถือเป็นทักษะที่จะนำไปพัฒนาในทักษะด้านอื่นๆ Jenkins (2000) ยังกล่าวไว้ใน

หนังสือเรื่อง ด้วยว่า ความสามารถในการเข้าใจภาษานั้นเกี่ยวข้องกับทั้งการออกเสียงและการรับรู้เสียงพูดด้วย ดังนั้น ถ้าเราสามารถชี้ชัดลงไปได้ว่า คุณลักษณะของเสียงใดบ้างที่มีผลต่อความเข้าใจของผู้ฟังบ้าง เราก็จะสามารถสร้างเครื่องมือในการสอนให้ผู้พูด ออกเสียงได้อย่างถูกต้องและทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ดี

จากปัญหา งานวิจัย และบทความเชิงวิชาการที่อ้างถึงนั้น ทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการพูดและฟังภาษาอังกฤษของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการออกเสียงและการรับรู้เสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวไทย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เริ่มหาข้อมูลต่างๆ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ซึ่งผลการศึกษาที่ได้ สามารถนำมาเป็นข้อมูลแก่นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อให้ทราบถึงปัญหาข้อผิดพลาด และตระหนักถึงความสำคัญของการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามหลักการออกเสียงที่เป็นมาตรฐานภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังสามารถนำผลการศึกษานี้ไปเป็นข้อมูลพื้นฐานให้แก่ สาขาวิชา คณะ และสถาบันการศึกษา ตลอดจนหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ประกอบการหาแนวทางหรือจัดโครงการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาทางด้านทักษะการพูดและฟังภาษาอังกฤษ เพื่อสามารถนำมาใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถือเป็นส่วนหนึ่งในการเตรียมความพร้อมผลิตบัณฑิตที่เป็นที่ยอมรับและมีความตระหนักในการเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมอาเซียน ซึ่งกำลังจะเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2558 นี้ ได้อย่างภาคภูมิใจด้วย

จุดมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ขอบเขตของงานวิจัย

ขอบเขตของงานวิจัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 53 คน และ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 47 คน รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 100 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และแบ่งกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.1 กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

1.2 กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษานี้มุ่งศึกษาความสามารถในการออกเสียงและความสามารถในการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ใน 2 รูปแบบ คือ

2.1 คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ตำแหน่งพยัญชนะต้นคำที่ออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ซึ่งมีจำนวน 8 เสียง รวมทั้งหมด 28 คำ โดยแบ่งเป็นเสียงควบกล้ำ (complex onsets) 12 คำ และไม่ควบกล้ำ (simplex onsets) 16 คำ

2.2 คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ตำแหน่งพยัญชนะท้ายคำที่ออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ซึ่งมีจำนวน 8 เสียง รวมทั้งหมด 30 คำ โดยแบ่งเป็นเสียงควบกล้ำ (complex codas) 14 คำ และไม่ควบกล้ำ (simplex codas) 16 คำ

รวมคำศัพท์ภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ที่นำมาศึกษาทั้งหมด จำนวน 58 คำ สำหรับสาเหตุที่คำศัพท์ทั้งสองตำแหน่งที่นำมาศึกษามีจำนวนไม่เท่ากันนั้น เนื่องจากพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) บางเสียง ไม่มีเสียงควบกล้ำที่ตำแหน่งพยัญชนะต้นคำ และพยัญชนะท้ายคำ ในภาษาอังกฤษ รายละเอียดดังตารางแนบท้ายในภาคผนวก ซึ่งรายการคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยนี้ นำมาจากรวมคำศัพท์มาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 29 คำ ซึ่งรวบรวมมาจากหนังสือเรียนจำนวน 15 เล่ม ดังต่อไปนี้

1. Global Link 6 (Student Book)
2. Global Link 6 (Workbook)
3. Super Goal 6 (Student Book)
4. Super Goal 6 (Workbook)
5. World Club 3 (Students' Book)
6. World Club 3 (Activity Book)
7. My World 6 (Student Book)
8. My World 6 (Workbook)
9. Concentrate of Critical Reading 6 A
10. Concentrate of Critical Reading 6 B
11. Speak out 3
12. Different 3
13. Listen in 3
14. Snapshot
15. Green Light 6

นอกจากนี้ ยังมีการใช้คำไร้ความหมาย (Pseudo word) เข้ามาประกอบการทดสอบด้วย จำนวน 29 คำ เนื่องจากคำไร้ความหมายเหล่านี้ไม่ใช่คำศัพท์ที่มีใช้งานจริง ดังนั้น ถ้ากลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงและรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษในคำไร้ความหมายได้ถูกต้อง แสดงถึงความสามารถแท้จริงซึ่งไม่ได้เกิดจากความทรงจำหรือประสบการณ์ในอดีต

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย

3.1 ตัวแปรต้น ระดับชั้นปีของนักศึกษา

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) และระดับความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) การวัดความสามารถในการออกเสียงและการรับรู้เสียงจะวัดจากคะแนนที่กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบ Intelligibility test เพื่อวัดความสามารถการรับรู้เสียง (perception) และ word-list test เพื่อวัดความสามารถในการออกเสียง (production)

4. ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้า

ระยะเวลา 12 เดือน ตั้งแต่ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2556 - เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2557

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. Speech Sound Production หมายถึง การผลิตหน่วยเสียงพูดของภาษา ที่เกิดขึ้นมาจากพยางค์และคำ อันประกอบด้วยเสียงพยัญชนะและเสียงสระ
2. Speech Sound Perception หมายถึง การรับรู้เสียงหน่วยเสียงพูดของภาษาที่เกิดขึ้นมาจากพยางค์และคำ อันประกอบด้วยเสียงพยัญชนะและเสียงสระ
3. พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) หมายถึง กลุ่มพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มหนึ่งที่จะออกเสียงลมจากปอดที่อัดขึ้นมาที่ปากจะหยุดชั่วคราวแล้วลมจะระเบิดออกมาเบาๆ ส่วนใดส่วนหนึ่งในปากเป็นตัวทำให้ลมหยุด ส่วนนั้นๆ ได้แก่ ริมฝีปาก ปลายลิ้น หรือด้านหลังของลิ้น ซึ่งพยัญชนะเหล่านี้มีจำนวน 4 คู่ (8 เสียง) คือ คือ คือ /p/ /b/, /t/ /d/, /k/ /g/, /tʃ/ /dʒ/ (พลเรือเอกชুমศักดิ์ มัชฌิมจันทร์, 2547, หน้า 31)
4. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556

สมมติฐานของการวิจัย

1. กลุ่มนักศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม และกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) แตกต่างกัน
2. ระดับความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีสูงกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการศึกษาที่ได้สามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานให้แก่ สาขาวิชา คณะและสถาบันการศึกษา ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ประกอบการหาแนวทางหรือจัดโครงการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาทางด้านทักษะการพูดและฟังภาษาอังกฤษให้สามารถใช้ในสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ผลการศึกษาที่ได้สามารถนำไปเป็นข้อมูลแก่นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อทราบถึงปัญหาและข้อผิดพลาด ตลอดจนเห็นความสำคัญของการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามหลักการออกเสียงที่เป็นมาตรฐานภาษาอังกฤษ



บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นหมวดหมู่ ดังนี้

1. เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ
 - 1.1 จำแนกตามลักษณะการออกเสียง (Manners of Articulation)
 - 1.2 จำแนกตามตำแหน่งที่เกิดเสียง (Points of Articulation)
 - 1.3 จำแนกตามการสั่นหรือไม่สั่นของเส้นเสียง (Voicing)
2. เสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษ
 - 2.1 พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำ
 - 2.2 พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำ
3. ปัญหาสำหรับคนไทยในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
4. ปัญหาที่เกิดจากเสียงพยัญชนะ (Consonants)
 - 4.1 ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะเสียงกัก (Stops or Plosives)
 - 4.2 ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก (Fricatives and Affricates)
 - 4.3 ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะนาสิก (Nasals)
 - 4.4 ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะข้างลิ้น (Laterals)
 - 4.5 ปัญหาในการออกเสียง /r/, /w/, /j/
5. ปัญหาที่เกิดจากพยัญชนะควบกล้ำ (Clusters)
6. ความแตกต่างทางด้านระบบเสียงพยัญชนะต้นคำและท้ายคำของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
 7. การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เสียงและการผลิตเสียง
 - 7.1 การศึกษาในด้านรับรู้เสียง
 - 7.2 การศึกษาในด้านผลิตเสียง
 - 7.3 ความสัมพันธ์ของการรับรู้เสียงและการผลิตเสียง
8. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ดร.ทวีศักดิ์ ชันยศ (2544) กล่าวไว้ในรายงานการวิจัยการศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลกและสุโขทัย เกี่ยวกับเรื่องเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและเสียงควบกล้ำพยัญชนะภาษาอังกฤษ ดังนี้

เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ (Consonant Sounds)

พยัญชนะในภาษาอังกฤษ มี 24 เสียง ซึ่งการออกเสียงพยัญชนะเสียงใดเสียงหนึ่งต้องใช้อวัยวะภายในปากคู่หนึ่งเสมอ ซึ่งเรียกรวมว่า ฐานกรณ์ (Articulator)

“ฐาน” (Passive Articulator) หมายถึง อวัยวะส่วนที่ไม่เคลื่อนไหว ทำหน้าที่เป็นจุดที่เกิดของเสียง ได้แก่ ริมฝีปากบน ฟันบน ปุ่มเหงือก เพดานแข็ง และเพดานอ่อน

“กรณ์” (Active Articulator) หมายถึง อวัยวะที่เคลื่อนไหวได้โดยเคลื่อนไปหาจุดที่เกิดเสียงหรือฐาน ได้แก่ ริมฝีปากล่างและลิ้น

ตัวอย่างเช่น เสียง /f/ ใช้ริมฝีปากล่างเป็นอวัยวะที่เคลื่อนไปหาจุดที่เกิดเสียง คือ ฟันบน ดังนั้น ริมฝีปากล่างจึงเป็น “กรณ์” ส่วนฟันบนเป็น “ฐาน”

ลักษณะการออกเสียง เริ่มจากกระแสลมที่ออกมาจากปอดขึ้นมาทางหลอดลมผ่านกล่องเสียง ซึ่งมีเส้นเสียงอยู่ 2 เส้น สามารถเคลื่อนมาชิดกันหรือยืดห่างออกจากกันได้ เมื่อลมผ่านเส้นเสียงออกมาก็จะผ่านเข้าไปในช่องปากหรือช่องจมูก ขึ้นอยู่กับการปิดเปิดของเพดานอ่อนรวมตลอดถึงลิ้นไก่ หลังจากนั้น จะมีการเปลี่ยนแปลงลักษณะของลิ้น ซึ่งเคลื่อนที่ไปยังจุดต่างๆ ตลอดจนการทำงานของริมฝีปากทำให้เกิดเสียงต่างๆ ขึ้นหลายประเภท จำแนกได้ ดังนี้

1. จำแนกตามลักษณะการออกเสียง (Manners of Articulation)
2. จำแนกตามตำแหน่งที่เกิดเสียง (Points of Articulation)
3. จำแนกตามการสั่นหรือไม่สั่นของเส้นเสียง (Voicing)

1. จำแนกตามลักษณะการออกเสียง (Manners of Articulation)

การทำงานของฐานกรณ์ในลักษณะต่างๆ สามารถทำให้เกิดเสียงพยัญชนะแตกต่างกันหลายประเภท ดังนี้

1.1 เสียงระเบิด (Plosives) หรือเสียงกัก (Stops) เกิดจากการจรดฐานกรณ์ให้แน่นสนิท เพดานอ่อนยกขึ้นแตะผนังคอ กักลมไว้ชั่วคราว แล้วปล่อยออกทางปากอย่างรวดเร็ว พร้อมกับปล่อยฐานกรณ์ออกอย่างรวดเร็ว ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /p/, /b/, /t/, /d/, /k/ และ /g/

1.2 เสียงกักเสียดแทรก (Affricates) เกิดจากการจรดฐานกรณ์ให้แน่นสนิท กักลมไว้ชั่วคราวแล้วค่อยๆ ปล่อยออกทางปากพร้อมกับปล่อยฐานกรณ์ออก ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /tʃ/ และ /dʒ/

1.3 เสียงเสียดแทรก (Fricatives) เกิดจากการที่ฐานกรณ์อยู่ใกล้กันมาก ทำให้ลมต้องเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ออกมาทางปาก ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /f/, /v/, /θ/, /ð/, /s/, /z/, /ʃ/, /ʒ/ และ /h/

1.4 เสียงนาสิก (Nasals) เกิดจากการจรดฐานกรณ์ให้แน่นสนิท กักลมไว้ชั่วคราวลดเพดานอ่อนลง ลมจึงผ่านเข้าไปในช่องจมูกและปล่อยออกมาทางรูจมูก พร้อมกับปล่อยฐานกรณ์ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /m/, /n/ และ /ŋ/

1.5 เสียงข้างลิ้น (Lateral) เกิดจากการที่ปลายลิ้นสัมผัสกับปุ่มเหงือก ลดข้างลิ้นลง ลมจึงออกทางด้านข้างลิ้น ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /l/

1.6 เสียงกึ่งสระ (Semi - Vowels) หรือเสียงเปิด (Approximants) เกิดจากการที่ฐานกรณ์อยู่ห่างกันพอสมควร ทำให้ลมจากปอดผ่านออกมาได้อย่างสะดวก ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /w/, /r/ และ /j/

2. จำแนกตามตำแหน่งที่เกิดของเสียง (Points of Articulation) แบ่งประเภทได้ดังนี้

2.1 เสียงจากริมฝีปาก (Bilabial) ในการออกเสียงริมฝีปากจะเคลื่อนเข้าหากันและปิดสนิทแน่น ได้แก่ เสียง /p/, /b/, /m/ และ /w/ สำหรับเสียง /w/ นั้น ริมฝีปากจะห่อกลม

2.2 เสียงจากริมฝีปากกับฟัน (Labio-Dental) ในการออกเสียงริมฝีปากล่างจะเคลื่อนขึ้นไปสัมผัสขอบฟันบน ได้แก่ เสียง /f/ และ /v/

2.3 เสียงลิ้นระหว่างฟัน (Interdental) ในการออกเสียงปลายลิ้นจะอยู่ตรงขอบฟันบน ทำให้เกิดช่องแคบๆ ได้แก่ เสียง /θ/ และ /ð/

2.4 เสียงจากปุ่มเหงือก (Alveolar) ในการออกเสียงปลายลิ้นจะยกขึ้นไปสัมผัสกับปุ่มเหงือก ได้แก่ เสียง /t/, /d/, /s/, /z/, /l/, /n/ และ /r/ สำหรับเสียง /r/ นั้นปลายลิ้นพับไปข้างหลัง

2.5 เสียงหลังจากปุ่มเหงือก (Post-Alveolar) ในการออกเสียงลิ้นส่วนหน้าจะเคลื่อนขึ้นไปสัมผัสบริเวณเพดานแข็งส่วนที่อยู่หลังปุ่มเหงือก ได้แก่ เสียง /ʃ/, /ʒ/, /tʃ/ และ /dʒ/

2.6 เสียงจากเพดานแข็ง (Palatal) ในการออกเสียงลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสู่เพดานแข็ง ได้แก่ เสียง /j/

2.7 เสียงจากเพดานอ่อน (Velar) ในการออกเสียง ลิ้นส่วนหลังจะยกขึ้นไปสัมผัสเพดานอ่อน ได้แก่ เสียง /k/, /g/ และ /ŋ/

2.8 เสียงจากช่องระหว่างเส้นเสียง (Glottal) ในการออกเสียงกระแสลมจะผ่านช่องระหว่างเส้นเสียงขึ้นมา ได้แก่ เสียง /h/

3. จำแนกตามการสั่นหรือไม่สั่นของเส้นเสียง (Voicing) เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ มีทั้งที่เป็นเสียงก้อง (Voiced) และเสียงไม่ก้อง (Voiceless)

3.1 เสียงก้อง (Voiced) เกิดจากลมจากปอดผ่านเส้นเสียงซึ่งอยู่ชิดกันทำให้เส้น เสียงสั่น เสียงพยัญชนะก้อง ได้แก่ /b/, /d/, /g/, /dʒ/, /v/, /ð/, /z/, /ʒ/, /m/, /n/, /ŋ/, /l/, /w/, /r/ และ /j/

3.2 เสียงไม่ก้อง (Voiceless) เกิดจากลมจากปอดผ่านเส้นเสียง ซึ่งเปิดกว้างได้อย่าง สะดวก ทำให้เส้นเสียงไม่สั่น เสียงพยัญชนะไม่ก้อง ได้แก่ /p/, /t/, /k/, /tʃ/, /f/, /θ/, /s/, /ʃ/ และ /h/

เสียงพยัญชนะที่กล่าวถึงข้างต้นนั้นเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยวตำแหน่งต้นพยางค์และ ตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำในภาษาอังกฤษ

ศิดา เยี่ยมขันติถาวร (2555) ระบุในหนังสือความรู้เบื้องต้นที่ครูสอนภาษาอังกฤษ ควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ ถึงหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ จำนวนทั้งหมด 24 เสียง ดังตารางข้างล่างนี้

Place \ Manner	Bilabial	Labio-dental	Dental	Alverlar	Palatal-alveolar	Palatal	Velar	Glottal
Plosive	p b			t d			k g	
Affricate					tʃ dʒ			
Fricative		f v	θ ð	s z	ʃ ʒ			h
Nasal	m			n			ŋ	
Lateral				l				
Tap				r				
Approximant						j	w	

ซึ่งหนังสือความรู้เบื้องต้นที่ครูสอนภาษาอังกฤษควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ
ยังได้สรุปชื่อพยัญชนะในภาษาอังกฤษ ทั้ง 24 เสียง ไว้ดังนี้

	IPA	Description
1	p	voiceless bilabial stop
2	b	voiced bilabial stop
3	t	voiceless alveolar stop
4	d	voiced alveolar stop
5	tʃ	voiceless palatal-alveolar affricate
6	dʒ	voiced palatal-alveolar affricate
7	k	voiceless velar stop
8	g	voiced velar stop
9	f	voiceless labiodental fricative
10	v	voiced labiodental fricative
11	θ	voiceless dental fricative
12	ð	voiced dental fricative
13	s	voiceless alveolar fricative
14	z	voiced alveolar fricative
15	ʃ	voiceless postal-alveolar fricative
16	ʒ	voiced palatalveolar fricative
17	h	voiceless glottal fricative
18	m	voiced bilabial nasal
19	n	voiced alveolar nasal
20	ŋ	voiced velar nasal
21	l	voiced alveolar lateral approximant
22	r	voiced alveolar tap/retroflex
23	w	labial-velar approximant
24	j	palatal approximant

เสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษ

เสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษ มีทั้งตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ และมีเสียงควบกล้ำเรียงกันได้ถึง 4 เสียง

พยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษเป็นการผสมของเสียงพยัญชนะหลายตัวที่เกิดขึ้นด้วยกัน (Wilkins, 1976) ในทางภาษาศาสตร์ พยัญชนะควบกล้ำจะไม่มีเสียงสระเข้ามาแทรกแซงในภาษาอังกฤษอนุญาตให้มีพยัญชนะควบกล้ำได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ยกตัวอย่างเช่น /spl-/ และ /-ts/ เป็นพยัญชนะควบกล้ำของคำว่า splits

1. พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำ เป็นการผสมของเสียงหลายเสียงที่พบในตำแหน่งต้นคำของภาษาอังกฤษ พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำส่วนใหญ่จะเป็นสองเสียง มีส่วนน้อยที่จะมีสามเสียงพยัญชนะติดกัน

ตัวอย่างเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นคำของภาษาอังกฤษ ได้แก่

/bl-/	เช่น	blue
/gr-/	เช่น	grade
/tw-/	เช่น	twin
/str-/	เช่น	strong
/skw-/	เช่น	square

2. พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำ เกิดจากการผสมกันของเสียงหลายเสียงที่พบในตำแหน่งท้ายคำของภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำของภาษาอังกฤษ ได้แก่

/-mp/	เช่น	camp
/-ŋk/	เช่น	think
/-kst/	เช่น	text

ในการพูดภาษาอังกฤษให้มีสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษานั้น จำเป็นต้องฝึกหัดออกเสียงพยัญชนะและสระให้ชัดเจนใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเป็นอันดับแรก ต่อไปจึงฝึกเสียงพยัญชนะที่เกิดขึ้นในคำในตำแหน่งต้นพยางค์และตำแหน่งท้ายพยางค์ หรือตำแหน่งอื่นๆ จากนั้นจึงฝึกออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และตำแหน่งท้ายพยางค์ แล้วจึงฝึกออกเสียงคำที่ประกอบด้วยหลายพยางค์ ฝึกออกเสียงในถ้อยความที่ยาวขึ้น เช่น วลี หรือ ประโยค ต่อไป (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539)

ปัญหาสำหรับคนไทยในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ดาราวัตี สุกมลสันต์ (2542) ระบุไว้ในหนังสือเรื่อง สัทศาสตร์ เพื่อการใช้ ไว้ว่าบางครั้งคนไทยคงประหลาดใจว่า ทำไมเมื่อเราพยายามพูดภาษาอังกฤษ ตามที่เรารู้และเรียนมาแต่ไม่สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะคนไทยได้ใช้เสียงและการออกเสียงแบบไทยไปใช้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยไม่รู้ว่าเสียงเหล่านั้น เป็นเสียงที่ผู้ใช้ภาษาอังกฤษไม่สามารถสื่อความหมายในภาษาของเขาเองเช่นเดียวกับเมื่อคนไทยฟังผู้ใช้ภาษาอังกฤษพูดภาษาของเขาแล้วไม่เข้าใจความหมายที่เขาสื่อออกมาเช่นกัน เพราะเราไม่ได้ยินสิ่งที่เขาต้องการให้เราได้ยินด้วยความเข้าใจ

การที่คนไทยเรียนภาษาอังกฤษแล้วเกิดปัญหาในการออกเสียง เพราะออกเสียงนั้นๆ ไม่ได้ จึงใช้เสียงในภาษาไทยแทน จนทำให้ความหมายที่ต้องการสื่อผิดไป ปัญหาในการออกเสียงดังกล่าวจำแนกได้ ดังนี้

1. เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีในภาษาไทย ได้แก่ เสียง /v/, /θ/, /ð/, /z/, /ʃ/, /ʒ/ และ /dʒ/ ซึ่งเสียงเหล่านี้ สามารถเกิดได้ทั้ง 3 ตำแหน่งของคำในภาษาอังกฤษ คือ ต้นคำ (initial position) กลางคำ (medial position) และท้ายคำ (final position)
2. เสียงในภาษาอังกฤษและในภาษาไทยที่คล้ายกันแต่ออกเสียงต่างกัน ได้แก่ เสียง /r/, /w/, /i/, /e/, /əu/ และ /u/ ซึ่งในภาษาอังกฤษเสียง /r/, /w/ นั้น สามารถเกิดขึ้นได้ทั้ง 3 ตำแหน่ง คือ ต้นคำ (initial position) กลางคำ (medial position) และท้ายคำ (final position) ขณะที่ในภาษาไทยเสียง /r/ จะเกิดขึ้นเฉพาะในตำแหน่งต้นคำหรือกลางคำเท่านั้น
3. เสียงในภาษาอังกฤษทุกเสียงยกเว้น /h/ และ /ŋ/ สามารถเกิดขึ้นได้ทั้ง 3 ตำแหน่ง คือ ต้นคำ (initial position) กลางคำ (medial position) และท้ายคำ (final position) แต่เสียงในภาษาไทยจะเกิดขึ้นเฉพาะในตำแหน่งต้นคำหรือกลางคำเท่านั้น

ปัญหาที่เกิดจากเสียงพยัญชนะ (Consonants)

โดยปกตินักภาษาศาสตร์ถือว่ามนุษย์เราไม่พูดโดยแยกเสียงพยัญชนะและสระออกจากกัน การเปล่งเสียงออกมาแต่ละครั้งอย่างน้อยที่สุดมักจะเป็นกลุ่มเสียง ซึ่งประกอบด้วยเสียงพยัญชนะและสระ แต่ในที่นี้จะอธิบายเสียงพยัญชนะแต่ละเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย

ในภาษาไทยมีพยัญชนะต้นเพียง 21 เสียง และพยัญชนะท้าย 6 เสียง ในกรณีที่ไม่นับเสียงพยัญชนะ -ย และ -ว เป็นพยัญชนะท้ายด้วย ส่วนกลุ่มเสียงพยัญชนะควบกล้ำ (cluster) มีเฉพาะกลุ่มเสียงพยัญชนะซ้อนกัน 2 เสียงแรกจะเป็นเสียงกัก และเสียงที่ 2 จะเป็นเสียง “ล” “ร” หรือ “ว” แต่กลุ่มเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยนั้นแตกต่างจากการออกเสียงภาษาอังกฤษมาก

เพราะการไม่ออกเสียงท้ายอาจทำให้เกิดการเข้าใจผิด เช่น การออกเสียงคำว่า sick ที่แปลว่าป่วย และคำว่า six ที่แปลว่าเลขหก ถ้าออกเสียงท้ายไม่ถูกต้องหรือไม่ออกเสียงท้ายเลยนั้นจะทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการสื่อหรือเข้าใจผิดเลย

พยัญชนะภาษาอังกฤษส่วนใหญ่สามารถเทียบเสียงกับพยัญชนะในภาษาไทยได้แต่ไม่เหมือนกันเลย เพียงแต่มีส่วนคล้ายกันเท่านั้น เช่น เสียง /b/ เสียงพยัญชนะที่ฟังคล้ายเสียง “บ” ในภาษาไทยแต่ที่จริงแล้วเสียง “บ” ในภาษาไทยเป็นเสียงไม่ก้อง เส้นเสียงจะไม่สั่นเหมือนกับเสียง /b/ ในภาษาอังกฤษ ลองออกเสียงคำว่า “บี” ในภาษาไทยซึ่งมักใช้เป็นชื่อเล่นของคน กับคำว่า “bee” ในภาษาอังกฤษที่แปลว่า “ผึ้ง” จะเห็นถึงความแตกต่างของคำ 2 คำนั้น เพราะเสียง /b/ ในภาษาอังกฤษเป็นเสียงก้อง

แต่ทั้งนี้เสียงที่เทียบกันได้จึงไม่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยมากนัก ยังสามารถออกเสียงกันได้ตามปกติ เพียงแต่อาจจะออกเสียงไม่ถูกต้องตามมาตรฐานของภาษาอังกฤษ เสียงก้องอาจออกเสียงเป็นเสียงไม่ก้อง ลองศึกษาจากตารางเทียบเสียงพยัญชนะต้นข้างล่างนี้

สัทอักษรพยัญชนะภาษาอังกฤษ	ลักษณะของเสียงที่ออกเทียบกับเสียงของพยัญชนะภาษาไทย
/p/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เพอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “พ”
/b/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เบอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “บ”
/t/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เทอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ท”
/d/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เดอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ด”
/k/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เคอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ค”
/g/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เกอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ก”
/tʃ/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เชอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ช”
/tʃ/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เจอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “จ”
/n/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เนอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “น”
/m/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เมอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ม”
/ŋ/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เงอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ง”
/f/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เฟอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ฟ”
/v/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เวอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ว”
/θ/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เซอะ] แต่เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย
/ð/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เดอะ] แต่เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย

สัทอักษรพยัญชนะ ภาษาอังกฤษ	ลักษณะของเสียงที่ออกเทียบกับเสียงของพยัญชนะภาษาไทย
/s/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เซอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ส, ซ”
/z/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เซอะ] แต่เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย
/ʃ/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เซอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ช”
/ʒ/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เอะอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “จ”
/h/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เฮอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ฮ”
/l/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เลอะ] (ลิ้นต้องแตะระหว่างฟันบนกลับเพดานปาก) ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ล”
/w/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เวอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ว”
/j/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เยอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ย”
/r/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เรอะ] ใกล้เคียงกับเสียงของอักษร “ร” กลุ่มเสียงนี้ ซึ่งสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ที่ใช้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ <ol style="list-style-type: none"> เสียงกระดกลิ้น Tap ออกเสียงโดยการม้วนปลายลิ้นขึ้นไปแตะปุ่มเหงือก และตวัดลงอย่างรวดเร็ว มักใช้ออกเสียง r ในภาษาอังกฤษ เสียงม้วนลิ้น Retroflex ออกเสียงโดยการม้วนลิ้นทั้งลิ้นขึ้นไปหาเพดานอ่อน ใช้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

จากตารางจะเห็นได้ว่า พยัญชนะข้างต้นสามารถเทียบเสียงกับเสียงภาษาไทยได้เพื่อให้ได้เสียงที่ใกล้เคียงกันพยัญชนะดังกล่าวจึงไม่เป็นปัญหาในการออกเสียงเท่าใดนัก หากแต่อาจออกเสียงไม่ถูกต้องตามเสียงมาตรฐานของภาษาอังกฤษและเสียงที่ออกมาทำให้ผู้พูดมักคิดว่าตนพูดภาษาอังกฤษไม่เพราะเท่าที่เจ้าของภาษาหรือผู้ที่ฝึกพูดภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามแนวเสียงภาษาศาสตร์จนชำนาญ อย่างไรก็ตาม ก็มีบางเสียงที่สามารถเปรียบเทียบกับพยัญชนะภาษาไทย แต่เด็กไทยก็ยังออกเสียงผิดถ้าไม่ระมัดระวังในการออกเสียง หรืออาจออกเสียงสลับกัน (ศิตา เยี่ยมขันติถาวร, 2555)

ถ้าจำแนกปัญหาการออกเสียงของคนไทยตามลักษณะการออกเสียงของภาษาอังกฤษ (Manner of Articulation) อาจจำแนกได้ ดังนี้

1. ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะเสียงกัก (Stops or Plosives)

1.1 ออกเสียงพยัญชนะเสียงกักท้ายคำเป็นเสียงอวบ (Unreleased) ทั้งหมดเช่นเดียวกับในภาษาไทย

1.2 ใช้เสียง /p/, /t/ แทน /b/, /d/ เพราะเสียงใกล้เคียงกัน เช่น cab /kæb/ ออกเสียงเป็น /kæp/ หรือ cod /kɒd/ ออกเสียงเป็น /kɒt/ ตัวอย่างนี้คือการใช้เสียงอโฆชะแทนที่เสียงโฆชะในตำแหน่งพยัญชนะสะกดท้ายพยางค์ของคำ (final position) ในภาษาอังกฤษ

1.3 ออกเสียง /g/ ไม่ค่อยได้ เพราะไม่มีหน่วยเสียงนี้ ในภาษาไทย

1.4 ไม่ให้ความสนใจในการออกเสียงแบบชนิด (Aspirated) เช่น [p^h] และสติล (Unaspirated) ในภาษาอังกฤษ เช่น [p] จึงใช้ 2 เสียงแทนกัน เช่น ออกเสียง paper [p^heɪpə] เป็น [peɪpə]

2. ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก (Fricatives and Affricates)

2.1 ใช้เสียงพยัญชนะอื่นที่มีในภาษาอังกฤษหรือเสียงพยัญชนะที่ใกล้เคียงกันในภาษาไทย แทนเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย เพราะเสียงพยัญชนะเสียดแทรกของภาษาไทยมีเพียง 3 เสียง คือ /ฟ/, /ส/, /ฮ/ ขณะที่เสียงพยัญชนะเสียดแทรกในภาษาอังกฤษมี 9 เสียง จึงใช้ /f/ แทน /v/ ใช้เสียง /t/ หรือ /s/ แทนเสียง /θ/ หรือ ใช้เสียง /d/ แทน /ð/ และอาจใช้เสียงอักษร ฃ แทน /dʒ/ และเสียงอักษร ฅ แทน /tʃ/

2.2 ออกเสียงเสียดแทรกเมื่อเป็นเสียงท้ายคำไม่ได้ เพราะในภาษาไทยเสียงเสียดแทรกไม่เป็นตัวสะกดท้ายคำ แต่ในภาษาอังกฤษเสียงเสียดแทรกทุกเสียงเป็นตัวสะกดได้ยกเว้นเสียง /h/

2.3 ไม่รู้ชัดว่าตัวสะกดท้ายคำออกเสียงเป็นเสียงเสียดแทรกเสียงใด เช่น th อาจจะทำออกเสียงเป็น /θ/ หรือ /ð/ และ s อาจจะทำออกเสียงเป็น /s/ หรือ /z/ นอกจากนั้นเสียง /ʃ/ ยังสะกดด้วยตัวอื่น นอกจาก sh

3. ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะนาสิก (Nasals) คือ ออกเสียง /m/, /n/, /ŋ/ ที่สะกดท้ายคำเป็นเสียงเบาและเป็นเสียงอวบ (Unreleased) ตามประเภทการออกเสียง [m], [n], [ŋ] ในภาษาไทย และถ้าขาดความสังเกตก็จะออกเสียงประเภทที่ใช้ /m/, /n/, /ŋ/ เป็นแกนของพยางค์ (Syllabic) ได้ลำบาก คือ [m̩], [n̩], [ŋ̩] กล่าวคือ ออกเป็นพยางค์ที่มีเสียงสระ /ə/ อยู่ด้วย

4. ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะข้างลิ้น (Laterals) คือใช้เสียง /n/ แทนเสียงในตำแหน่งท้ายคำและออกเสียง [ɲ] ท้ายคำเป็นเสียง [l] และออกเสียง [l] ที่เป็นแกนของพยางค์เป็นพยางค์ที่มีเสียงสระ /ə/ อยู่ด้วย

5. ปัญหาในการออกเสียง /r/, /w/, /j/ ในภาษาอังกฤษ คือ

5.1 ออกเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษเป็นเสียงรวิเหมือนเสียง /ร/ ในภาษาไทยและสับสนในการออกเสียง /r/ ที่เป็นเสียงอัมสระ เมื่อตามหลังสระ

5.2 ออกเสียง /w/ เป็นเสียง /ว/ ในภาษาไทย ซึ่งแตกต่างกันคือออกเสียง /w/ ซึ่งริมฝีปากจะห่อกลมด้วย ในขณะที่การออกเสียง /ว/ ในภาษาไทย ริมฝีปากไม่ห่อกลม

5.3 เสียง /j/ จะเป็นปัญหาเมื่ออยู่หน้าสระ ทำให้เสียงสระเปลี่ยนเป็นสระประสมแต่ไม่ปรากฏให้เห็นในคำ ทำให้ออกเสียงผิดไป เช่น huge /hju:dʒ/ ออกเสียงเป็น /hæg/

ปัญหาที่เกิดจากพยัญชนะควบกล้ำ (Clusters)

ขณะที่ภาษาไทยมีพยัญชนะควบกล้ำ 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /r/, /l/, /w/ และเกิดได้เฉพาะตำแหน่งควบกล้ำต้นคำหรือต้นพยางค์เท่านั้น แต่ภาษาอังกฤษพยัญชนะเสียงควบกล้ำมีจำนวนมากกว่า ในภาษาอังกฤษมีเสียงควบกล้ำ ดังนี้ เสียงควบกล้ำ ประเภททาบหน้า 2 เสียง เช่น เสียง /bl-/ ในคำว่า blue, bloom, black เสียง /tr-/ ในคำว่า train, true, treatment เสียง /sm-/ ในคำว่า smile, small, smart และเสียงควบกล้ำประเภททาบหน้า 3 เสียง เช่น เสียง /spr-/ ในคำว่า spray, spring เสียง /str-/ ในคำว่า strong, street, strawberry เสียงควบกล้ำประเภททาบหลัง 2 เสียง เช่น เสียง /-st/ ในคำว่า best, fast เสียง /-lk/ ในคำว่า walk, milk เสียง /-ndʒ/ ในคำว่า change, orange เสียงควบกล้ำประเภททาบหลัง 3 เสียง เช่น เสียง /-kst/ ในคำว่า text เสียง /-ɪst/ ในคำว่า first และเสียงควบกล้ำประเภททาบหลัง 4 เสียง เช่น เสียง /-lθs/ ในคำว่า twelfths เสียงควบกล้ำในภาษาอังกฤษทุกประเภทจะไม่มีเสียงสระใดๆ ขึ้นอยู่ระหว่างเสียงพยัญชนะเหล่านั้น จึงทำให้คนไทยออกเสียงควบกล้ำภาษาอังกฤษให้ถูกต้องได้ลำบาก คนไทยโดยมากจะใส่เสียงสระ /ə/ ระหว่างพยัญชนะ เช่น school /skul/ ออกเสียงเป็น /səkul/ เป็นต้น (วิทยา นาทอง อ้างอิงใน ดาราวดี สุกมลสันต์, 2542) และการที่พยัญชนะควบกล้ำสองเสียงตำแหน่งท้ายคำไม่พบในภาษาไทยทำให้คนไทยมักจะตัดเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่อยู่ท้ายคำทิ้งไปหมด ซึ่งมีผลอย่างมากในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ความแตกต่างทางด้านระบบเสียงพยัญชนะต้นคำและท้ายคำของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

กฤษณา บุญชื่น (2553, หน้า 13) ได้ระบุไว้ในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง การศึกษาปัญหาการออกเสียงควบกล้ำภาษาอังกฤษ: กรณีศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาบ้านแม่เฒ่า จังหวัดนครสวรรค์ ว่าระบบเสียงท้ายคำของทั้งระบบภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีความแตกต่างกันหลายลักษณะที่เห็นได้ชัด คือ ความต่างในด้านจำนวนของหน่วยเสียง

รัชนี มโนอิม (2542, หน้า 12) กล่าวว่า นอกจากภาษาอังกฤษจะมีพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำ ยังมีพยัญชนะควบกล้ำสามและสี่เสียงท้ายคำด้วย และมักปรากฏเมื่อมีหน่วยคำสองหน่วยคำมาประกอบกัน การที่พยัญชนะควบกล้ำสองเสียงตำแหน่งท้ายคำไม่พบในภาษาไทยจึงทำให้มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างพยัญชนะท้ายของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และที่นักเรียนไทยบางคนไม่ออกเสียงควบกล้ำท้ายคำนั้น น่าจะเป็นเพราะความเคยชินกับระบบเสียงและโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทย ปัญหาดังกล่าวน่าจะเป็นปัญหาอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2529)

เทย์เลอร์ (Taylor, 1995) กล่าวว่า การรวมกันของพยัญชนะที่เรียกว่าพยัญชนะควบกล้ำ (Clusters) นั้น เป็นปัญหาอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพราะภาษาอื่นๆ ส่วนใหญ่มีโครงสร้างที่ง่ายกว่าภาษาอังกฤษ ดังนั้น เมื่อพบกับพยัญชนะควบกล้ำที่ไม่คุ้นเคยก็จะก่อให้เกิดปัญหาในการเรียน เช่น ผู้พูดภาษาที่ไม่มีพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ มักจะตัดพยัญชนะที่อยู่ท้ายคำทิ้งไปหมด ซึ่งมีผลอย่างมากในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

การศึกษาด้านความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เสียงและการผลิตเสียง

1. การศึกษาด้านการรับรู้เสียง (Perceptual Learning)

การเรียนรู้ภาษาให้ประสบความสำเร็จนั้น ผู้เรียนต้องสามารถบอกได้ถึงความแตกต่างของหน่วยเสียงพยัญชนะและสระต่างๆ เช่น ความแตกต่างระหว่างเสียง /t/ และ /d/ การศึกษาเรื่องการออกเสียง (speech production) บ่อยครั้งที่มักมีการพิจารณาควบคู่ไปกับการฝึกฝนการรับรู้หน่วยเสียง (speech perception) กล่าวคือการศึกษาถึงการออกเสียงและการรับรู้เสียงนั้น เพื่อตอบคำถามว่าหลังจากที่ผู้ฟังได้รับการฝึกฝนการรับรู้แล้ว สิ่งที่พวกเขาเปล่งเสียงออกมาแตกต่างจากสิ่งที่ได้รับจากการฝึกฝนนั้นอย่างไร จำเป็นหรือไม่ที่ว่าถ้าผู้เรียนสามารถระบุเสียงที่ได้ยินว่าเป็นหน่วยเสียงใด เขาก็สามารถออกเสียงๆ นั้นได้ หนึ่งในลักษณะเด่นของการรับรู้เสียงในภาษาแม่ของมนุษย์คือการรับรู้ที่สามารถแยกแยะได้ ตัวอย่างของการรับรู้แบบแยกแยะเกิดขึ้นเมื่อ

มีเสียงก้องเกิดขึ้น (Voice onset time) ซึ่งเป็นช่วงเวลาระหว่างการปล่อยเสียงพยัญชนะเสียงระเบิดและเริ่มเปล่งเสียงสระ ซึ่งความแตกต่างนี้ทำให้เสียง /t/ แตกต่างจากเสียง /d/ ในภาษาอังกฤษ (Lisker and Abramson, 1964) ความแตกต่างนี้มีความหมายในภาษาอังกฤษ นั่นก็คือ มีคำในภาษาอังกฤษที่แตกต่างจากกันโดยเกิดจากเสียงสองเสียง (ตัวอย่างเช่น "tab" และ "dab" เป็นคำที่แตกต่างกันในภาษาอังกฤษ) ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จะสามารถแยกเสียง /r/ - /l/ ได้จากความแตกต่างที่มีความหมายในภาษาแม่ของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ผู้ฟังชาวญี่ปุ่นมีปัญหาในการออกเสียงและระบุความแตกต่างในสองเสียงดังกล่าว โดยเฉพาะในตำแหน่งต้นคำมากกว่าท้ายคำ (e.g., Goto, 1971) กล่าวคือ ความสามารถในการรับรู้ของพวกเขาจะได้รับอิทธิพลจากโครงสร้างในภาษาแม่ของพวกเขา (e.g., Best, McRoberts and Sithole, 1988; Kuhl, Williams, Lacerda, Stevens, and Lindblom, 1992; Liberman, et al., 1957; Pegg, Werker, Ferguson, Menn and Stoel-Gammon, 1992; Werker and Tees, 1984; Werker, Gilbert, Humphrey, and Tees, 1981).

2. การศึกษาด้านการออกเสียง (Production learning)

ผลงานด้านการเรียนรู้ด้วยการรับรู้มีความเป็นมาที่ค่อนข้างชัดเจน ซึ่งทำให้มีงานเขียนเรื่องการศึกษาที่เกี่ยวกับการรับรู้เสียงมากกว่างานเขียนด้านการศึกษาที่เกี่ยวกับการออกเสียงหลายๆ งานวิจัยได้ศึกษาการเรียนรู้ในการออกเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ บางงานวิจัยได้ศึกษาอิทธิพลของการฝึกการรับรู้เสียงที่มีผลต่อการออกเสียง (e.g., (Bradlow, et al., 1997; Bradlow et al., 1999) หลายๆ การศึกษาได้ศึกษาถึงความสามารถในการออกเสียงของผู้พูดในภาษาที่สองหลังช่วงเวลาที่ได้สัมผัส (expose) กับภาษาที่สองเพิ่มมากขึ้น (e.g., Birdsong, 2007; Bongaerts, 1999; Flege, 1993; Flege and Davidian, 1984; Flege and Hillenbrand, 1984) Bradlow, et al. (1997) ศึกษาการผลิตเสียง /r/ และ /l/ โดยผู้พูดชาวญี่ปุ่นผู้ผ่านการฝึกทางด้านการออกเสียง พบว่ากลุ่มตัวอย่างในการศึกษาไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นการพัฒนาในการรับรู้เสียงแต่การออกเสียงของพวกเขาก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้จากการทดสอบก่อน-หลัง แม้ว่าการออกเสียงจะไม่ได้ถูกรวบรวมเข้าไว้ในการศึกษาอย่างชัดเจน การศึกษานี้เป็นเครื่องยืนยันถึงการส่งต่อการรับรู้เสียงไปสู่การออกเสียง แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ด้วยการรับรู้เสียงและการเรียนรู้ด้วยการออกเสียงของแต่ละคนจะไม่เท่าเทียมกัน ผลลัพธ์เหล่านี้บ่งบอกเป็นนัยถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เสียงและการผลิตเสียง Bongaerts, 1999 and Birdsong, 2007 ได้ศึกษาการออกเสียงภาษาฝรั่งเศสโดยผู้เรียนชาวต่างชาติและชาวอังกฤษ เรียนภาษาฝรั่งเศสตอนโต ทั้งสองการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้พูดสามารถบรรลุเป้าหมายระดับสูงในการออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา โดยการตัดสินใจจากคนที่เป็นเจ้าของภาษาหรือมาตรวัดการออกเสียง (acoustic measures) Flege and

Hillenbrand (1984) แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวฝรั่งเศสสามารถประสบความสำเร็จในการออกเสียงบางหน่วยเสียง แต่ไม่ใช่ทั้งหมดทุกหน่วยเสียง พวกเขาตีความสิ่งนี้เพื่อเป็นการยืนยันว่าโครงสร้างของภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ในการออกเสียงภาษาอื่น ๆ เมื่อผู้พูดยึดติดอยู่กับ phonotactic constraints ของภาษานั้น หลากหลายการศึกษา แสดงให้เห็นว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการวิจัยสามารถรับรู้การออกเสียงคำหลังจากการได้ยินในช่วงเวลาสั้น ๆ แสดงให้เห็นว่าความผิดพลาดในการพูดเกิดจากข้อจำกัดของการออกเสียงคำในภาษาแม่ของตน

3. ความสัมพันธ์ของการรับรู้เสียงและการผลิตเสียง (The relationship between perception and production)

มีการศึกษาที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความสามารถในการปรับเปลี่ยนการออกเสียงของตัวเองโดยขึ้นอยู่กับคุณสมบัติการรับรู้ที่ได้รับ ซึ่งอาจจะตีความได้ว่า การเรียนรู้ประเภทการรับรู้ที่นั่นเกิดก่อนการผลิตเสียง หลักฐานนี้มีความสอดคล้องกับความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองรูปแบบ นั่นคือเมื่อเกิดการเรียนรู้ในรูปแบบหนึ่งแล้วนั้น อาจนำไปสู่การเรียนรู้ในอีกรูปแบบหนึ่ง ความสามารถในการออกเสียงได้รับผลกระทบโดยตรงจากการที่ผู้เรียนได้เกิดเรียนรู้จากการรับรู้ (Onishi, et al., 2002) อย่างไรก็ตาม บางงานวิจัยก็แสดงผลที่ต่างออกไป อาทิเช่น Bradlow, et al. (1997) แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการออกเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ ของชาวญี่ปุ่น (เช่น ในภาษาอังกฤษ /r/ และ /l/) ไม่เกิดการพัฒนาขึ้นแต่อย่างใด หลังจากการฝึกฝน และการพัฒนาการรับรู้ของคุณสมบัติทั้งสองเสียงก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ พัฒนาการด้านการรับรู้เสียงไม่ได้มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการด้านการผลิตเสียง Sheldon and Strange (1982) ได้ศึกษาชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษและพบว่า การออกเสียง /r/ และ /l/ ในบางครั้งดีกว่าความสามารถในการรับรู้ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงให้เห็นว่าการผลิตเสียงนั้นเกิดก่อนการรับรู้เสียง Flege (1993) ได้ผลการวิจัยที่คล้ายกันในการทำการศึกษาชาวอังกฤษที่เรียนภาษาจีนกลาง เขาล้มเหลวในการค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรับรู้เสียงและการผลิตเสียงของผู้เข้าร่วมวิจัย เนื่องจากประสิทธิภาพของกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยแสดงให้เห็นถึงการรับรู้ที่ดีกว่าความสามารถในการผลิตเสียง เขาใช้ข้อมูลของเขาเพื่อสนับสนุนสมมติฐานที่แสดงให้เห็นว่าการรับรู้ต้องมาก่อนการเปลี่ยนแปลงในการออกเสียง จากที่กล่าวมาข้างต้น ยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจนว่าการรับรู้เสียงมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ความสามารถในการรับรู้เสียงมาก่อนหรือมาหลังความสามารถในการออกเสียง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุมน อริยพิทักษ์ (Ariyapitipun Sumon, 1989) วิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการออกเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยจอร์เจีย จำนวน 10 คน จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา คือ 2-3 ปี ปีละ 3 ปีครึ่ง - 6 ปี โดยได้รับการทดสอบการจำแนกหน่วยคำ (Written Phoneme Discrimination) และบันทึกการออกเสียง (Oral Production Tasks) ลงในเทปเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะของนักศึกษา ส่วนมากเกิดจากการแทนที่พยัญชนะเสียงก้อง (Voiced) ด้วยพยัญชนะเสียงไม่ก้อง (Voiceless) นอกจากนี้ยังมีข้อผิดพลาดด้านอื่นๆ ได้แก่ การแทรกแซง การละเสียง และการกลืนเสียง เป็นต้น สาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงของนักศึกษา คือ การแทรกแซงของภาษาแม่ เนื่องจากการขาดความรู้เรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความคลาดเคลื่อนในการรับรู้เสียง (Misperception of sounds) และการได้รับการสอนเรื่องการออกเสียงอย่างไม่ถูกต้องมีส่วนสัมพันธ์กับการรับรู้ สำหรับระยะเวลาในการอาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา (ประสบการณ์ทางภาษา) มีส่วนสัมพันธ์กับความถูกต้องในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ชูศักดิ์ สารผล (2535) ได้ศึกษาปัญหาในด้านการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อทราบถึงปัญหาและความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ พบว่า เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาในการออกเสียงในระดับมากที่สุด ได้แก่ เสียง /g/ และ /w/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ เสียง /-iz/ ในคำที่เติมปัจจัย -s หรือ -es หลัง x, z, sh, ge, s และ ch เสียง /-id/ ในคำที่เติมปัจจัย -d หรือ -ed หลัง t และ d หรือ de เสียงควบกล้ำที่เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ เสียงควบกล้ำท้ายพยางค์สองเสียงขึ้นไป เช่น เสียง /-ks/ /-kt/ /-nt/ /-ns/ และ /-kst/

สมพร วันประกอบ (2537) ศึกษาความสามารถในการฟังเพื่อ ความเข้าใจในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่ฟังข้อความที่มีลักษณะต่างกัน และมีพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่ฟังต่างกัน และวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของข้อความที่ฟังกับพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่ฟังที่มีต่อความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียน ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2537 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 330 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยเครื่องมือที่ใช้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรได้แก่ แบบสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ แบบสอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ และแบบสอบพื้นฐานความรู้เดิมในเรื่องที่ฟัง แบบสอบทั้ง 3 ฉบับได้รับการตรวจความครอบคลุมเนื้อหา และความถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษา จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ก่อนนำไปทดลองใช้ 2 ครั้ง ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเท่ากับ 0.89 ค่าความเที่ยงของแบบสอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.86 และค่าความเที่ยงของแบบสอบพื้นฐานความรู้เดิมในเรื่องที่ฟังเท่ากับ 0.85 ผู้วิจัยนำแบบสอบทั้ง 3 ฉบับไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ ตามวิธีการทางสถิติ โดยการหาค่ามัชฌิมาเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง และวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่โดยวิธีของตุ๊กกี แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ฟังข้อความที่มีลักษณะของข้อความต่างกัน คือข้อความที่ไม่ปรับภาษาข้อความที่มีการปรับภาษาแบบใช้โครงสร้างประโยคที่ไม่ซับซ้อน และข้อความที่มีการปรับภาษาแบบการซ้ำความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้เดิมในเรื่องที่ฟังต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของข้อความที่ฟังกับพื้นฐานความรู้เดิมในเรื่องที่ฟังต่อความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจในภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศรัญชร นิมไพบูลย์ (2539) ศึกษาการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย /tʃ/ /dʒ/ /ʃ/ ในคำภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิงไทย ตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการ คือ ประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษและบริบทการใช้ภาษา โดยศึกษาจากพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิงไทย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษามาก 30 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อย 30 คน โดยการสัมภาษณ์ด้วยบัตรรายการ (Cue-Card Technique) และการออกเสียงตามบริบท 2 บริบท คือ บริบทภาษาไทย 15 คำทดสอบ และบริบทภาษาอังกฤษ 15 คำทดสอบ ผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของตัวแปรทางภาษาและตัวแปรทางสังคม ทั้ง 2 ประการ ความแตกต่างที่เกิดจากการออกเสียงของตัวแปรแต่ละตัวมีนัยสำคัญทางสถิติทุกตัว ยกเว้น การแปรของ /ʃ/ ตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ และ /dʒ/ ตามบริบทการใช้ภาษา ส่วนการแปรของ /tʃ/ และ /dʒ/ นั้นคล้ายคลึงกัน

งานวิจัยของ พัชนี มาลารักษ์ (2540) ที่มุ่งศึกษาพยัญชนะที่มุ่งศึกษาพยัญชนะควบกล้ำที่เกิดจากการเติมหน่วยเสียงทางไวยกรณ์ท้ายคำของภาษาอังกฤษ โดยศึกษาการออกเสียง (s) เกิดจากการเติม (s) หรือ (es) ท้ายคำ แล้วทำให้เกิดพยัญชนะท้ายคำหนึ่งเสียง เช่น play - plays หรือสองเสียง เช่น run - runs จำนวน 6 ประโยค ตามตัวแปรทางสังคม คือ ประสบการณ์ทางภาษา ซึ่งหมายถึงประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษหรือโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้รับ ทั้งในและนอกโรงเรียน และพบว่าประสบการณ์ทางภาษามีผลต่อการแปรในการออกเสียงดังกล่าว คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมากจะออกเสียงด้วยรูปแปรที่ถูกต้องมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อย

ปรัศนียา จารุสันต์ (2540) ศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบาในคำภาษาอังกฤษสามพยางค์ของนักศึกษาไทย โดยคัดเลือกคำภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างพยางค์แบบภาษาไทย จำนวน 30 โครงสร้าง ๆ ละ 2 คำ รวม 60 คำ โดยนำไปทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรังสิต รวม 80 คน ที่ผ่านการคัดเลือกด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ภาษาอังกฤษ และการทดสอบความสามารถในการฟัง โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มตัวอย่าง คือ 1) กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาก 20 คน 2) กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษน้อย 20 คน 3) กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังดี 20 คน และ 4) กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังไม่ดี 20 คน กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มนี้ ได้ทดสอบการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบา รวม 4 ขั้นตอน ตามลำดับ ดังนี้คือ ก) การเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 1 ข) การรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบา ที่เปล่งโดยเจ้าของภาษา ค) การรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบาของตนเอง ง) การเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 2 ผลการทดสอบพบว่า ผลคะแนนของการทดสอบการรับรู้เสียงหนักเบา มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน กับผลคะแนนของการทดสอบการเปล่งเสียงหนักเบาเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้น ในกลุ่มที่มีความสามารถในการฟังไม่ดี ซึ่งมีผลคะแนนของการรับรู้ต่ำที่สุด และผลคะแนนการเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 2 ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ส่วนในกลุ่มอื่นๆ พบว่า กลุ่มที่มีผลการทดสอบทั้ง 4 ขั้นตอนสูงสุด คือ กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังดี และรองลงมาคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาก และกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษน้อย ตามลำดับ ส่วนผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า การเปล่งเสียงหนักเบา มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.32 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาก เป็นกลุ่มที่มีผลของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (r_{xy}) ระหว่างการเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 1 กับการเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 2 ($r_{xy} = 0.70$) และการรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบาที่เปล่งโดยเจ้าของภาษา กับการรับรู้การ

เปล่งเสียงหนักเบาของตนเอง ($r_{xy} = 0.88$) สูงที่สุดมากกว่ากลุ่มอื่นๆ รองลงมา คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษน้อย กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังที่ดี และกลุ่มที่มีความสามารถในการฟังไม่ดี ตามลำดับ งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบาในภาษา คือ ประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งเกิดขึ้นได้จากการสังขมาเวลาในการใช้ภาษา หรือการสัมผัสกับภาษานั้น ตัวแปรนี้ มีส่วนช่วยทำให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปด้วยดีและมีพัฒนาการอย่างสม่ำเสมอ ส่วนความสามารถในการฟังนั้น เป็นความสามารถเฉพาะตัวที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนมีความสามารถที่จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนให้เกิดขึ้นอย่างถาวร

ปานตา ใช้เทียมวงศ์ (2541) การสอนทักษะฟังและพูดจากหนังสือ Keep Talking, Book Two ระบุว่า การสอนทักษะฟังและการพูด ควรเน้นการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนมาแล้วมาใช้ในการสื่อสารได้และฝึกความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของชาวต่างประเทศ โดยที่ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องออกเสียงชัดเจนเหมือนชาวต่างประเทศ ทั้งนี้ในการสนทนาครูมีหน้าที่ช่วยเหลือแนะนำและควรคำนึงว่าผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนเองต้องการจะสื่อความหมายหรือไม่ ถ้าผู้ฟังเข้าใจดีก็ถือว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ถึงแม้ว่าจะพูดผิดไวยากรณ์หรือใช้คำศัพท์ผิดก็ตาม

รัชนี มโนอิม (2542) วิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความยากง่ายในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำตามทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบกับความถูกต้องในการออกเสียงและเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงได้ถูกต้อง ระหว่างเพศชายและเพศหญิง งานวิจัยนี้ศึกษาตัวแปรภาษาจำนวน 6 ชุด ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้จากการบันทึกเสียงรายการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 40 คำ ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ที่มีเกรดเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 60 คน แบ่งเป็นเพศชาย 30 คน และเพศหญิง 30 คน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษ เป็นรูปแปร 5 ประเภท คือ 1) ออกเสียงได้ถูกต้องทั้งสองเสียง 2) ตัดเสียงควบกล้ำออกหนึ่งเสียง 3) เปลี่ยนเสียงควบกล้ำหนึ่งหรือสองเสียง 4) ตัดเสียงควบกล้ำออกหนึ่งเสียงพร้อมทั้งเปลี่ยนเสียงที่เหลือ และ 5) เพิ่มเสียง ซึ่งในงานวิจัยนี้พบว่าตัวแปรภาษากลุ่มที่เป็นเสียงก้องกังวาน (resonant) ตามด้วยเสียงกักกัน (obstruent) มีการออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด และพบการตัดเสียงในกลุ่มเสียงกักกันตามด้วยเสียงกักกันมากที่สุด คือ /-ks/ เช่น box, fox เป็นต้น

ทวีศักดิ์ ชันยศ (2544) ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลกและสุโขทัย กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 300 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์และด้วยตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ครูที่ไม่มีวุฒिवิชาเอกหรือวิชาโทภาษาอังกฤษมีจำนวนมากกว่าครูที่มีวุฒิจ และครูที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี มีจำนวนมากกว่าครูที่มีประสบการณ์มากกว่า 5 ปี สำหรับปัญหาทางด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ พบว่า ครูมีปัญหาการออกเสียงทุกประเภท ได้แก่ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงเน้นหนักในคำ ทำนองเสียงและการเชื่อมโยงเสียง เมื่อมีปัญหาในการออกเสียงครูส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยการเปิดพจนานุกรมดูเสียงคำอ่านที่เป็นภาษาไทย

ปรารธนา กาลเนาวกุล (2546) กล่าวว่า ปัจจุบันพบว่าคนไทยมีการใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทยถึง 64% เช่น คำว่า “problem” ซึ่งแปลว่าปัญหา คนไทยนิยมมาพูดว่า No problem ไม่มีปัญหาจนเพี้ยนเป็นคำว่า ฟลอมแพลม หรือโนฟลอมแพลม หรือจากป้ายโฆษณาที่เป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า “เซลส์ (sale) แปลเป็นภาษาไทยว่า ลดราคา “ฮาร์ฟไพร์ส (half price)” แปลเป็นภาษาไทยว่า ลดครึ่งราคาของสินค้าราคาเต็ม หรือเกิดจากค่านิยม การเลียนแบบของวัยรุ่นที่เกิดจากการรับชมรายการเรียลิตี้โชว์ เกิดจากการเห็นพฤติกรรมของผู้อื่นจากสื่อโทรทัศน์ โดยอาจเกิดจากความชื่นชอบในคนคนนั้น หรืออาจเกิดจากความนิยมจากการสนับสนุนของสื่อมวลชนในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ทั้งด้านของรายการหรือผู้เข้าแข่งขัน ทำให้วัยรุ่นเกิดความสนใจในการติดตามและอยากมีส่วนร่วมด้วยการแสดงออกมาทางด้านพฤติกรรมต่างๆ สื่อมวลชนจึงควรระมัดระวังในการนำเสนอ แม้แต่บุคคลสำคัญของบ้านเมืองบางคน เวลาทำหนังสือสัมภาษณ์ก็มักจะพูดผสมผสานกันระหว่างภาษาอังกฤษบ้าง ภาษาไทยบ้าง เช่น “เรามี innovation ใหม่หรือไม่? เราต้องทำการ development เพื่อค้นหาองค์ความรู้ใหม่ๆ หรือ KM ตลอดเวลา ซึ่งการค้นคว้าและ research ที่สำคัญ” แต่เวลาคนไทยออกเสียงคำเหล่านี้มักจะออกเสียงภาษาไทย ที่เห็นได้ชัดคือจะไม่มีการออกเสียงท้ายและไม่มีการเน้นคำ ซึ่งลักษณะนี้มีอิทธิพลโดยตรงต่อการพูดภาษาอังกฤษภายหลัง ทำให้เวลาออกเสียงภาษาอังกฤษ นักเรียนไทยติดลักษณะการออกเสียงแบบนี้ไปด้วย ส่งผลให้เวลาคนไทยพูดภาษาอังกฤษจึงมีสำเนียงภาษาค้ายพูดภาษาไทยอยู่เสมอ

พลเรือเอก ชุมศักดิ์ มัชฌิมจันทร์ (2547) ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง วิธีออกเสียงและสำเนียงภาษาอังกฤษ ว่า คนไทยจะมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่พยัญชนะอยู่ติดกันยังเป็นพยัญชนะที่อยู่ติดกันทางท้ายคำยังมีปัญหาเนื่องจากภาษาไทยเองไม่มีการออกเสียง

พยัญชนะท้ายคำซึ่งในภาษาอังกฤษต้องออกเสียงยกเว้นบางกรณี คำในภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะติดกันมากกว่าหนึ่งพยัญชนะโดยไม่มีสระอยู่ระหว่างกลางยังเป็นปัญหา

ประกอบ ผลงาน (2549, บทความ) เรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย” โดยสังเคราะห์จากงานวิจัยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย จำนวน 4 คน 4 เล่ม ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชาวากยสัมพันธ์และสรีวิทยาเพื่อภาษาอังกฤษศึกษา ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะทางสัทศาสตร์ที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในเขตจังหวัดเลยและขอนแก่นเรียงตามประเภทเสียง ดังนี้ 1) ในกลุ่มเสียงหยุดหรือเสียงกัก นักศึกษาไม่สามารถจำแนกเสียงที่มีลมพ่น (Stops with aspiration) และไม่มีลมพ่น (Inspirited stops) ได้ 2) นักศึกษาไม่คายเสียงพยัญชนะท้ายทุกตัว 3) นักศึกษาออกเสียงโฆษะในกลุ่มเสียงหยุดที่เพดานแข็งไม่ได้ 4) นักศึกษาออกเสียงโฆษะและอโฆษะในกลุ่มเสียงเสียดแทรกและกึ่งเสียดแทรกทุกตัวไม่ได้ 5) นักศึกษาจำแนกและออกเสียงข้างลิ้นและเสียงกระดกลิ้นในทุกตำแหน่งไม่ได้

ภูเบต ไชยชัยภูมิ (2550, บทความ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ” กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกจากผู้ที่มีคะแนนจากการทดสอบเพื่อศึกษาคุณลักษณะเชิงสรีรศาสตร์ของพยัญชนะท้ายคำในภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา จำนวน 30 คน สุดท้ายที่มีคะแนนต่ำสุด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำและคุณลักษณะเชิงสรีรศาสตร์ที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ 2) ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่าการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำที่เป็นปัญหาในการออกเสียงคือ 1) กลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรก 2) กลุ่มเสียงเสียดแทรกและกลุ่มเสียงหยุดหรือกัก คิดร้อยละของนักเรียนที่มีปัญหาคือ 71.28, 61.97 และ 51.78 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มเสียงที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือ เสียงกระดกลิ้น คิดเป็นร้อยละ 6.39 ส่วนคุณลักษณะเชิงสรีรศาสตร์ของพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษทุกกลุ่มเสียงที่เป็นปัญหาในการออกเสียงมากที่สุดคือการออกเสียงให้ถูกต้องตามลักษณะการทำงานของฐานกรณ์ในการปิดและเปิดกระแสมใน 3 ลักษณะ ดังนี้ 1) การปิดและเปิดเส้นเสียงที่สัมพันธ์กับลักษณะการเดินทางของกระแสมที่ทำให้เกิดเสียงลักษณะต่างๆ 2) ตำแหน่งของฐานกรณ์ที่ปิดกั้นและการปล่อยกระแสม 3) ลักษณะการทำงานของฐานกรณ์ในการปิดกั้นและการปล่อยกระแสม หลังจากการ

ใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ โดยใช้กระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแล้ว พบว่า นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษกลุ่มเสียงกึ่งเสียงดแทรกได้ถูกต้องร้อยละ 89.33 เสียงเสียงดแทรก ร้อยละ 88.00 และกลุ่มเสียงหยุดหรือกัก ร้อยละ 85.00 และเมื่อพิจารณาตามคุณลักษณะเชิงสรีรศาสตร์ของพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษแล้ว พบว่า นักเรียนสามารถออกเสียงที่จำแนกตาม 1) ลักษณะโฆชะหรืออโฆชะ 2) ตำแหน่งของฐานกรณ์ และ 3) ลักษณะการทำงานของฐานกรณ์ได้ถูกต้อง และผลการเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณัฐพร ทองศิลป์ (Nathaporn Thongsin, 2007) ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ หน่วยเสียงพยัญชนะที่นำมาศึกษา จำนวน 9 เสียง ได้แก่ /g/ /v/ /θ/ /ð/ /z/ /ʃ/ /dʒ/ /r/ และ /ʒ/ ซึ่งเป็นเสียงที่มีปัญหาในออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย ประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร วิทยาเขตพะเยา จำนวน 22 คน และนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร วิทยาเขตกรุงเทพ จำนวน 18 คน รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือชุดคำศัพท์ทดสอบการออกเสียงและเก็บข้อมูลด้วยการบันทึกเสียง สถิติที่ใช้ในงานวิจัยนี้ใช้การคำนวณหาค่าร้อยละแล้วนำผลการวิเคราะห์มาจัดเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คนมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ /g/ /v/ /θ/ /ð/ /z/ /ʃ/ /dʒ/ /r/ และ /ʒ/ ตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ หน่วยเสียง /ð/ คือหน่วยเสียงที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงไม่ถูกมากที่สุดตำแหน่งต้นคำ คิดเป็นร้อยละ 98.3 และหน่วยเสียง /r/ คือหน่วยเสียงที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงไม่ถูกมากที่สุดตำแหน่งท้ายคำ คิดเป็นร้อยละ 98.3

สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร (2551) ศึกษาการใช้เกมทางภาษาเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของหน่วยเสียง /-sp/, /-st/, /-sk/ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 45 คน โรงเรียนเทพศิรินทร์นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่าเกมทางภาษาสามารถพัฒนาการอ่านออกเสียงควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ดีขึ้น ส่วนลักษณะการอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง นักเรียนส่วนใหญ่อ่านออกเสียงตัดเสียงท้าย /p/, /t/, /k/ ออกเสมอ หลักการทดลองนักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยใช้การประมวลผลคอมพิวเตอร์เพื่อหาค่า T-test

หรินฟ้า รองวิริยะพานิช (2552) ศึกษาการแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย เพื่อสำรวจและเปรียบเทียบรูปแปรในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ต่างกัน ในวัจนลีลาที่ต่างกัน รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียง /v/ กับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการ คือ วัจนลีลา และประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นิสิตเพศหญิงระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จำนวน 20 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจำนวน 10 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 10 คน โดยวัจนลีลาที่ศึกษา ได้แก่ วัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ การอ่านข้อความซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการ และการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด ข้อมูลที่ศึกษาได้จากการเก็บข้อมูลการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในวัจนลีลาทั้ง 3 แบบ ผลการวิจัยพบว่า /v/ ปรากฏรูปแปรทั้งหมด 10 รูป ซึ่งแบ่งเป็นรูปแปรที่มีความถี่มาก 5 รูป เรียงตามความถี่มากไปหาน้อย คือ [v], [w], [f], [p] และ [θ] ตามลำดับ และรูปแปรอื่นๆ ที่มีความถี่น้อยมากอีก 5 รูป ได้แก่ [t], [b], [d], [s] และ [ft] ซึ่งแต่ละรูปนี้มีความถี่ในการปรากฏรวมกันไม่ถึงร้อยละ 1 ทั้งนี้พบว่า [w] และ [b] ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์ ขณะที่ [p], [θ], [t], [d], [s] และ [ft] ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษกับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่ารูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏมากขึ้นในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นและปรากฏในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่าในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

พรพิมล รียาย และ ธนากร ขำศรี (2555) กล่าวว่าทักษะการฟัง เป็นทักษะที่สำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ทักษะขั้นต่อไป คือการพูด การอ่าน และการเขียน การฟังแยกออกเป็น 2 ระดับ คือระดับเริ่มต้นจะเน้นในการฟังเสียงให้นักเรียนจำเสียงได้และสามารถออกเสียงได้ถูกต้องรู้จักสังเกตและจับได้ว่าเสียงต่างๆ มีความแตกต่างกันอย่างไร ระดับที่ 2 เป็นการฟังประโยคและเรื่องราวเพื่อความเข้าใจ การฝึกทักษะการฟังจึงประกอบไปด้วย การฟังเสียง พยางค์ คำศัพท์ ประโยค การสนทนา และฟังเรื่องราวได้เข้าใจเป็นขั้นสุดท้าย (ดวงเดือน แสงชัย, 2533) ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สอดคล้องและควบคู่ไปกับทักษะการฟังอยู่เสมอ เมื่อมีการพูดเกิดขึ้น ย่อมจะทำให้เกิดทักษะการฟังด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า การสอนพูดจะแทรกปนไปกับการสอนฟังเป็นทักษะที่

จะฝึกควบคุมกันไปกับการฟังเสมอการพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารยิ่งกว่าการอ่านและการเขียน

ฮาดีตะ ดีนามอ (2553) ศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนดารุสสลาม จังหวัดนราธิวาส ที่เรียนในภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 42 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธีรภรณ์ พลายนเล็ก (2554) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 161 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีค่าความเชื่อมั่น 0.830 และแบบสัมภาษณ์สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน F-test และการวิเคราะห์ค่าถดถอยพหุคูณ ซึ่งผลจากการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงส่วนน้อยที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมีเพียงร้อยละ 8.07 และ 2) ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ปิยะกมล พินทุโยธิน (2554) ศึกษาว่า 1) การใช้เพลงภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวไทยได้หรือไม่เมื่อเปรียบเทียบกับ

การสอนโดยตรง หน่วยเสียงที่เป็นปัญหาและมุ่งศึกษาคือ /g/, /v/, /z/, /x/, /θ/, /ð/, /ʃ/, /ʒ/, /tʃ/ และ /dʒ/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาไทย และ 2) สำหรับแต่ละหน่วยเสียง ผู้เรียนสามารถพัฒนาการออกเสียงได้มากน้อยเพียงใด การศึกษานี้ใช้วิธีการวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนโดยตรง (กลุ่มควบคุม) 15 คน และกลุ่มที่ใช้เพลงภาษาอังกฤษ (กลุ่มทดลอง) 15 คน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงบรรยาย และสถิติอ้างอิง paired sample t-test และ independent sample t-test เพื่อวัดพัฒนาการของนักเรียนในการออกเสียงหน่วยเสียงที่เป็นปัญหาหลังจากการเรียน 15 ชั่วโมง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ทั้งสองวิธีสามารถพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของนักเรียนในภาพรวมได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่ใช้การสอนโดยตรงมีคะแนนส่วนต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้เพลงภาษาอังกฤษเล็กน้อย นอกจากนี้ ยังพบว่า 2) การใช้เพลงภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาการออกเสียงหน่วยเสียงที่เป็นปัญหาได้อย่างมีนัยสำคัญเพียง 6 หน่วยเสียงจาก 10 หน่วยเสียง ในขณะที่การสอนโดยตรงสามารถพัฒนาการออกเสียงของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญถึง 8 หน่วยเสียง จึงสรุปได้ว่าแม้ว่าการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษผ่านเพลงเพียงอย่างเดียวจะสามารถพัฒนาการออกเสียงหน่วยเสียงที่เป็นปัญหาในภาพรวมได้ แต่ก็มีประสิทธิภาพไม่ดีเท่าการสอนปกติเพราะการใช้เพลงไม่สามารถพัฒนาการออกเสียงบางเสียงได้ ทั้งนี้เนื่องจากมีปัจจัยต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง

ถิรวัฒน์ ตันทนิส (2555) ศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษและการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสอบถามกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบประเมินการออกเสียงพยางค์และสระภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงโดยใช้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ใช้โปรแกรม SPSS โดยหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยางค์ท้ายมากกว่าตำแหน่งพยางค์ต้น โดยมีปัญหาในการออกเสียงกักเสียดแทรกมากที่สุด

สุทธาสินี เกสรประทุม (2555) ระบุไว้ในงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยางค์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ว่าการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการ

ออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำเท่านั้น หน่วยเสียงพยัญชนะที่นำมาศึกษา จำนวน 22 เสียง ได้แก่ /p/ /b/ /t/ /d/ /k/ /g/ /s/ /z/ /ʃ/ /tʃ/ /dʒ/ /f/ /v/ /w/ /j/ /h/ /θ/ /ð/ /m/ /n/ /l/ และ /r/ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบชุดใหญ่ 1 ชุด ประกอบด้วยคู่เทียบเสียง จำนวน 14 คู่เสียง สถิติที่ใช้ในงานวิจัยนี้ใช้การคำนวณหาค่าร้อยละ เพื่อศึกษาความถี่ในการปรากฏของรูปแปรจากหน่วยเสียงที่เกิดข้อผิดพลาด จากผลการวิจัยพบว่า หน่วยเสียงที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงไม่ถูกมากที่สุดนั่นคือ หน่วยเสียง /dʒ/ คิดเป็นร้อยละ 86.58 และหน่วยเสียงที่พบข้อผิดพลาดในลำดับรองลงมาคือ หน่วยเสียง /g/ คิดเป็นร้อยละ 85.36

สุวดี สดแสนรัตน์ (2555) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเสียงปัญหาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29 ในกลุ่มเครือข่ายวารินชำราบ กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากนักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29 ในกลุ่มเครือข่ายวารินชำราบ จำนวน 3 แห่ง คือ โรงเรียนลือคำหาญวารินชำราบ โรงเรียนวิจิตรวิทย์วิทยา และโรงเรียนวารินชำราบ รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 265 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบวัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเสียงปัญหาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นแบบวัดปรนัยจำนวน 30 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความยากระหว่าง .37 - .81 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .26 - .81 และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ .95 จากผลการวิจัยพบว่าข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเสียงปัญหาภาษาอังกฤษของนักเรียน มีเสียงปัญหาภาษาอังกฤษ จำนวน 7 เสียง โดยจำแนกเสียงที่นักเรียนตอบผิดร้อยละ 60 ขึ้นไป ประกอบด้วยเสียง /dʒ/, /tʃ/, /ʃ/, /ð/, /θ/, /v/ และ /f/ ตามลำดับ ร้อยละที่มีค่ามากไปหาน้อย

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ซึ่งพยัญชนะเหล่านี้มีจำนวน 4 คู่ (8 เสียง) คือ /p/ /b/, /t/ /d/, /k/ /g/, /tʃ/ /dʒ/ กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ซึ่งคาดหวังว่าจะสามารถนำผลการศึกษาค้นคว้านี้เป็นข้อมูลพื้นฐานให้แก่สาขาวิชา คณะและสถาบันการศึกษา ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ประกอบการหาแนวทางหรือจัดโครงการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาทางด้านทักษะการพูดและฟังภาษาอังกฤษให้สามารถใช้ในสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองครั้งนี้ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียง (Production) และการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการวิจัย และดำเนินการเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 53 คน และ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 47 คน ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2556 รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 100 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน
2. กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบความสามารถการออกเสียงและความสามารถในการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ซึ่งประกอบด้วย

1. Word-list Test เพื่อวัดความสามารถในการออกเสียง (production)
2. Intelligibility Test เพื่อวัดความสามารถการรับรู้เสียง (perception)

รวมคำศัพท์ภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ที่นำมาศึกษาทั้งหมดจำนวน 58 คำ สำหรับสาเหตุที่คำศัพท์ทั้งสองตำแหน่งที่นำมาศึกษามีจำนวนไม่เท่ากันนั้น เนื่องจากพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) บางเสียง ไม่มีเสียงควบกล้ำที่ตำแหน่งพยัญชนะต้นคำ และพยัญชนะท้ายคำ ในภาษาอังกฤษ รายละเอียดดังตารางแนบท้ายในภาคผนวก ซึ่งรายการคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยนี้ นำมาจากรวมคำศัพท์มาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 29 คำ ซึ่งรวบรวมมาจากหนังสือเรียนจำนวน 15 เล่ม ดังต่อไปนี้

1. Global Link 6 (Student Book)
2. Global Link 6 (Workbook)
3. Super Goal 6 (Student Book)
4. Super Goal 6 (Workbook)
5. World Club 3 (Students' Book)
6. World Club 3 (Activity Book)
7. My World 6 (Student Book)
8. My World 6 (Workbook)
9. Concentrate of Critical Reading 6 A
10. Concentrate of Critical Reading 6 B
11. Speak out 3
12. Different 3
13. Listen in 3
14. Snapshot
15. Green Light 6

นอกจากนี้ ยังมีการใช้คำไร้ความหมาย (Pseudo word) เข้ามาประกอบการทดสอบด้วยจำนวน 29 คำ เนื่องจากคำไร้ความหมายเหล่านี้ไม่ใช่คำศัพท์ที่มีใช้งานจริง ดังนั้น ถ้ากลุ่มตัวอย่าง

สามารถออกเสียงและรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษในคำไร้ความหมายได้ถูกต้อง แสดงถึงความสามารถแท้จริงซึ่งไม่ได้เกิดจากความทรงจำหรือประสบการณ์ในอดีต

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลและเนื้อหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 เลือกคำศัพท์ตามประเภทกลุ่มเสียงที่ต้องการศึกษา โดยแบ่งรายการคำศัพท์เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มคำศัพท์เสียงพยัญชนะต้นคำ จำนวน 28 คำ ประกอบด้วย เสียงควบกล้ำ (complex onsets) 12 คำ และเสียงไม่ควบกล้ำ (simplex onsets) 16 คำ

2. กลุ่มคำศัพท์เสียงพยัญชนะท้ายคำ จำนวน 30 คำ ประกอบด้วย เสียงควบกล้ำ (complex codas) 14 คำ และเสียงไม่ควบกล้ำ (simplex codas) 16 คำ

ขั้นตอนที่ 3 นำคำศัพท์ทั้ง 2 กลุ่ม ไปทำเป็นแบบทดสอบที่จะใช้เพื่อศึกษาความสามารถการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) และทำการศึกษานำร่อง (Pilot Study) กับกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาข้อบกพร่อง โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานำร่องนี้เป็นนิสิตสาขาวิชาต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวน 10 คน นำผลการศึกษานำร่องที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขรายการคำศัพท์ ทำการเก็บบันทึกและรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 4 นำแบบทดสอบเพื่อศึกษาความสามารถการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อทำการประเมินและตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคำศัพท์ที่นำมาใช้ในแบบทดสอบ และขอคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่บกพร่อง

ขั้นตอนที่ 5 นำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญทั้ง 4 ท่านอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำศัพท์ที่ใช้ในแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (IOC: Index of Congruence)

ขั้นตอนที่ 6 นำแบบทดสอบที่จะใช้เพื่อศึกษาความสามารถการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ดังกล่าว ไปทำการทดสอบ (Try out) กับกลุ่มอื่นอีกครั้ง โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานำร่องนี้เป็นนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวน 30 คน

ขั้นตอนที่ 7 จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลแล้วนำผลจากการศึกษามาวิเคราะห์ต่อไป

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และทดสอบความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability) ดังต่อไปนี้

1. การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity)

1.1 ผู้วิจัยนำคำศัพท์ที่ใช้เป็นแบบทดสอบเพื่อศึกษาความสามารถการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวน 58 คำ เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 ท่าน ซึ่งประกอบด้วยอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาศาสตร์ชาวไทย จำนวน 2 ท่าน และอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาศาสตร์และด้านการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นชาวต่างประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำนวน 2 ท่าน ดังรายนามในภาคผนวก ค เพื่อทำการประเมินและตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคำศัพท์ที่นำมาใช้ในแบบทดสอบ และขอคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่บกพร่อง

1.2 ผู้วิจัยนำคำศัพท์ที่ใช้เป็นแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญทั้ง 4 ท่านอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำศัพท์ที่ใช้ในแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (IOC: Index of Congruence) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน 1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน 0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน -1

การวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) คำนวณค่าตามสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC = ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์การวิจัย

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

จากนั้น นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยเลือกคำศัพท์ที่มีค่า IOC อยู่ในระหว่าง 0.50 - 1.00 มาใช้เป็นเครื่องมือ ซึ่งจากการหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบเพื่อศึกษาความสามารถการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะ

ภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ครั้งนี้ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) เท่ากับ 0.93

2. การทดสอบความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability)

ผู้วิจัยทำการทดสอบความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการให้คะแนนผลทดสอบความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จากผู้ประเมินซึ่งเป็นเจ้าของภาษา (Native Speaker of the English Language) จำนวน 3 ท่าน ดังรายนามในภาคผนวก การทดสอบความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินดังกล่าวพบว่า แสดงค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างช่วงคะแนนอยู่ที่ 0.320 - 0.568 สะท้อนความสัมพันธ์ในทางบวกระดับต่ำถึงปานกลาง (low to moderate positive correlation) (Salkind, 2010)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ทำหนังสือถึงคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม และประธานสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 3 ในสังกัด ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินงาน ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บข้อมูลการออกเสียงและการรับรู้เสียงของกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ระยะเวลา 5 เดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2556 - เดือนมีนาคม พ.ศ. 2557 ขั้นตอนในการดำเนินการ

2.1 นำแบบทดสอบ Word-list test ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อวัดความสามารถในการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates)

2.2 ผู้วิจัยทำการบันทึกข้อมูลด้วยเครื่องบันทึกเสียง

2.3 หลังจากการบันทึกเสียง 4 สัปดาห์ นำแบบทดสอบ Intelligibility test มาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อวัดความสามารถการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลในด้านความสามารถในการออกเสียง

1.1 นำข้อมูลเสียงที่ได้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านการออกเสียง (Raters) จำนวน 3 ท่าน คือ ผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการฟังเสียงที่ถูกบันทึกไว้

และผู้เชี่ยวชาญบันทึกไว้ว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ในแต่ละรายการคำศัพท์เป็นเสียงใด ถูกต้องหรือไม่

1.2 บันทึกข้อมูลการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของกลุ่มตัวอย่าง

1.3 วิเคราะห์ความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้เป็น 2 แบบ คือ สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง และไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

1.4 นำข้อมูลใส่ลงในโปรแกรม SPSS เพื่อหาค่าคะแนนในเสียงต่างๆ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลในด้านความสามารถในการรับรู้เสียง

ผู้วิจัยตรวจสอบข้อสอบ Intelligibility test พร้อมกับการกรอกข้อมูลคะแนนในเสียงต่างๆ ที่วัดในโปรแกรม SPSS

3. การวิเคราะห์รวมเพื่อหาค่าความสัมพันธ์

3.1 นำคะแนนจากโปรแกรม SPSS ทั้งด้าน perception และ production มาเปรียบเทียบกัน ภายในกลุ่มเพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Correlation)

3.2 นำค่าสหสัมพันธ์หรือค่า r จากกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม และกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มาเปรียบเทียบกันว่ากลุ่มใดมีค่าสหสัมพันธ์ที่สูงกว่ากัน

3.3 นำค่าสหสัมพันธ์หรือค่า r จากผลการศึกษาระดับความสามารถในการออกเสียง และผลการศึกษาระดับความสามารถในการรับรู้เสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มาเปรียบเทียบกันว่าความสามารถด้านใดมีค่าสหสัมพันธ์ที่สูงกว่ากัน

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ค่าสถิติพื้นฐาน ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.2 ค่าสถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำศัพท์ในแบบทดสอบกับจุดประสงค์ (IOC: Index of Congruence) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างคำศัพท์ในแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

4.3 ค่าสถิติที่ใช้ในการประมวลผลจาก โปรแกรม SPSS

ค่าสหสัมพันธ์ หรือค่า Correlation (r) เพื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) ของกลุ่มทดลองว่ามีความสอดคล้อง

ต่อกันในระดับใด (สูง-กลาง-ต่ำ) นอกจากนี้ ค่าสหสัมพันธ์ยังใช้ในการหาความสอดคล้องในการให้คะแนนการออกเสียงจากผู้เชี่ยวชาญทั้งสามคน ซึ่งค่าดังกล่าวเรียกว่าค่าการทดสอบความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability)



บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและ การรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษา: นักศึกษา ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) และเพื่อศึกษา ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของศึกษา นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูล สงคราม ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานในการวิจัยไว้ 2 ข้อ ดังนี้

1. กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย ราชภัฏพิบูลสงคราม และกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้ เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) แตกต่างกัน

2. ระดับความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้ เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สูงกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองครั้งนี้ เป็นการวิจัยในรูปแบบการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เครื่องมือวิจัยที่ใช้ทดสอบความสามารถการออกเสียงและความสามารถ การรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้แก่ Intelligibility Test เพื่อใช้วัดความสามารถการรับรู้เสียง (perception) และ Word-list Test เพื่อใช้วัด ความสามารถในการออกเสียง (production) โดยที่ข้อสอบทั้งสองประกอบไปด้วยการวัดเสียง พยัญชนะต้นคำและเสียงพยัญชนะท้ายคำ จำนวนทั้งหมด 58 คำ โดยเลือกคำศัพท์ตามประเภท กลุ่มเสียงที่ต้องการศึกษา มาจากรวมคำศัพท์ภาษาอังกฤษมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 29 คำ ซึ่งรวบรวมมาจากหนังสือเรียน จำนวน 15 เล่ม นอกจากนี้

ยังมีการใช้คำไร้ความหมาย(Pseudo word) เข้ามาประกอบการทดสอบด้วย จำนวน 29 คำ เนื่องจากคำไร้ความหมายเหล่านี้ไม่ใช่คำศัพท์ที่มีใช้งานจริง ดังนั้น ถ้ากลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงและรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษในคำไร้ความหมายได้ถูกต้อง แสดงถึงความสามารถแท้จริงซึ่งไม่ได้เกิดจากความทรงจำหรือประสบการณ์ในอดีต ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว และจัดแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

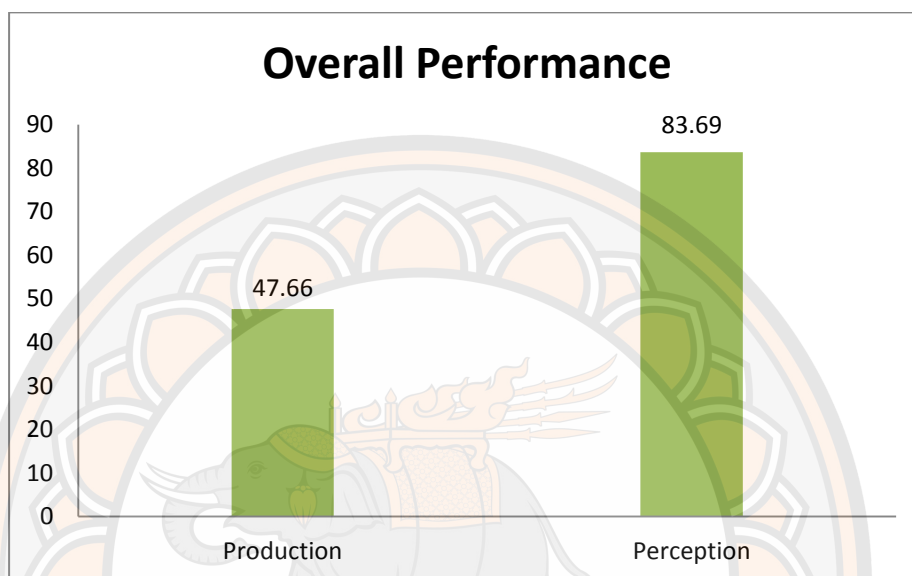
ตอนที่ 1 ภาพรวมผลการศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ตอนที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบร้อยละของผลการทดสอบความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ตอนที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

จากผลการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวนทั้งหมด 80 คน ปραกฏข้อมูลทั่วไป ดังต่อไปนี้

ภาพรวมผลการศึกษาศักยภาพในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษา นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม



ภาพ 1 แผนภูมิค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน

จากภาพ 1 แสดงผลค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน จากการวิจัยสามารถสรุปได้ว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการออกเสียง (production) ค่าศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 47.66 และมีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) ค่าศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 83.69

ตาราง 1 คำศัพท์และค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		ออกเสียงถูก	ออกเสียงผิด	รวม
dear	/dɪə/	92.92	7.08	100.00
pot	/pɒt/	92.08	7.92	100.00
kick	/kɪk/	87.08	12.92	100.00

จากตาราง 1 ด้านการออกเสียง (Production) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์จำนวน 58 คำ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการทดสอบจะพบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด คือคำว่า dear /dɪə/ คิดเป็นร้อยละ 92.92 ลำดับรองลงมาคือคำว่า pot /pɒt/ ออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 92.08 ลำดับที่สามคือคำว่า kick /kɪk/ ออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 87.08

ตาราง 2 คำศัพท์และค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามสามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		ออกเสียงถูก	ออกเสียงผิด	รวม
gulb	/gʌlb/	6.67	93.33	100.00
bulb	/bʌlb/	9.17	90.83	100.00
charge	/tʃɑ:dʒ/	14.58	85.42	100.00

จากตาราง 2 ด้านการออกเสียง (Production) แสดงว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน สามารถออกเสียงได้น้อยหรือยากต่อการออกเสียงนั้น ได้แก่คำว่า gulf /gʌlb/ ซึ่งสามารถออกเสียงได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 6.67 รองลงมาคือคำว่า bulb /bʌlb/ ออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 9.17 และถัดมาคือคำว่า charge /tʃɑ:dʒ/ ออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 14.58 ตามลำดับ

ตาราง 3 คำศัพท์และค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		รับรู้เสียงถูก	รับรู้เสียงผิด	รวม
baf	/bɑ:f/	100.00	0.00	100.00
dear	/diə/	100.00	0.00	100.00
dream	/dri:m/	100.00	0.00	100.00
tump	/tʌmp/	100.00	0.00	100.00
box	/bɒks/	98.75	1.25	100.00
time	/taɪm/	98.75	1.25	100.00
dook	/du:k/	98.75	1.25	100.00
drit	/drit/	98.75	1.25	100.00
mob	/mɒb/	98.75	1.25	100.00
kave	/kɛv/	97.50	2.50	100.00
jeef	/dʒi:f/	97.50	2.50	100.00
bright	/braɪt/	97.50	2.50	100.00
draft	/dra:ft/	97.50	2.50	100.00

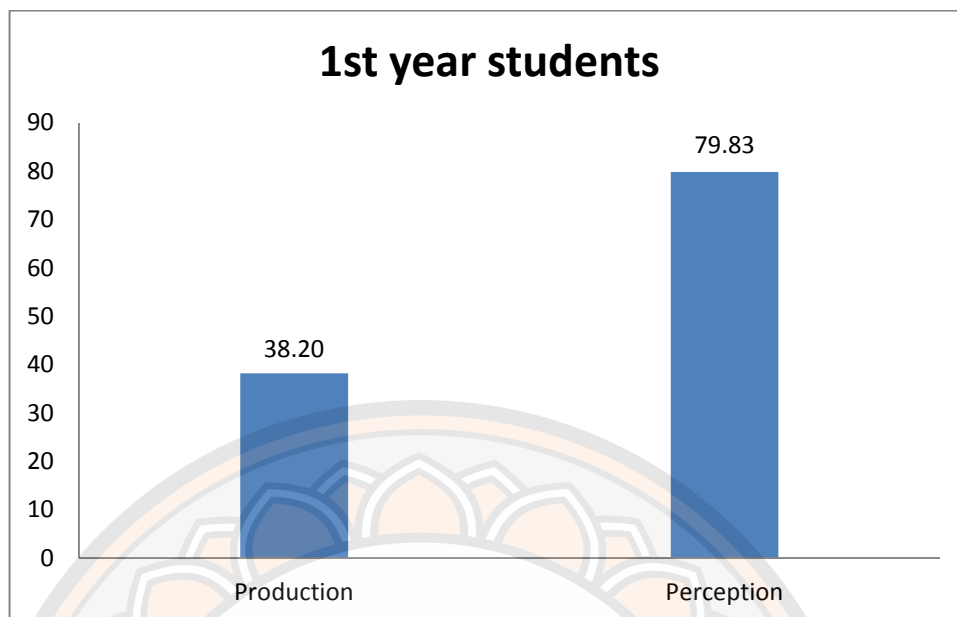
จากตาราง 3 ด้านการรับรู้เสียง (Perception) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ จำนวน 58 คำ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการทดสอบจะพบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน สามารถรับรู้เสียงได้

ถูกต้องเหมือนกันทั้งหมด 80 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีจำนวน 4 คำ ได้แก่ คำว่า baf /bɑ:f/, dear /dɪə/, dream /dri:m/, และ tump /tʌmp/ ลำดับรองลงมาคือนักศึกษากลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 98.75 มีจำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า box /bɒks/, time /taim/, dook /duk/, drit /drit/, และ mob /mob/ ลำดับที่สามซึ่งนักศึกษากลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 97.50 มีจำนวน 4 คำ ได้แก่ คำว่า kave /keiv/, jeef /dʒi:f/, bright /brɔɪt/, และ draft /dra:ft/

ตาราง 4 คำศัพท์และค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		รวม
		รับรู้เสียงถูก	รับรู้เสียงผิด	
desk	/ <u>desk</u> /	25.00	75.00	100.00
chooth	/ <u>tʃuθ</u> /	31.25	68.75	100.00
jib	/ <u>dʒɪb</u> /	35.00	65.00	100.00

จากตาราง 4 ด้านการรับรู้เสียง (Perception) แสดงว่า คำศัพท์ที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน สามารถรับรู้เสียงได้น้อยที่สุด คือคำว่า desk /desk/ รับรู้เสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมาคือ คำว่า chooth /tʃuθ/ รับรู้เสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 31.25 และถัดมาคือคำว่า jib /dʒɪb/ รับรู้เสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 35.00 ตามลำดับ



ภาพ 2 แผนภูมิค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

จากภาพ 2 แสดงผลค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน จากการวิจัยสามารถสรุปได้ว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างชั้นปีที่ 1 มีความสามารถในการออกเสียง (production) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 38.20 และมี ความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 79.83

ตาราง 5 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		ออกเสียงถูก	ออกเสียงผิด	รวม
dear	/dɪə/	89.17	10.83	100.00
pot	/pɒt/	89.17	10.83	100.00
cry	/kraɪ/	85.00	15.00	100.00
kick	/kɪk/	80.83	19.17	100.00
gas	/gæs/	80.83	19.17	100.00

จากตาราง 5 ด้านการออกเสียง (production) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์จำนวน 58 คำ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการทดสอบจะพบว่าคำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด ได้แก่คำว่า dear /dɪə/ และ pot /pɒt/ คิดเป็นร้อยละ 89.17 ออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุดลำดับที่สอง ได้แก่คำว่า cry /kraɪ/ คิดเป็นร้อยละ 85.00 ออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุดลำดับที่สาม ได้แก่คำว่า kick /kɪk/ และ gas /gæs/ คิดเป็นร้อยละ 80.83

ตาราง 6 คำศัพท์และค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		ออกเสียงถูก	ออกเสียงผิด	รวม
gulb	/gʌlb/	6.67	93.33	100.00
marge	/mɑ:dʒ/	7.50	92.50	100.00
charge	/tʃɑ:dʒ/	7.50	92.50	100.00
bulb	/bʌlb/	9.17	90.83	100.00

จากตาราง 6 ด้านการออกเสียง (production) แสดงว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถออกเสียงถูกต้องน้อยที่สุด ได้แก่คำว่า gulb /gʌlb/ ออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 6.67 รองลงมาคือคำว่า marge /mɑ:dʒ/ และ charge /tʃɑ:dʒ/ ออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 7.50 และถัดมาคือคำว่า bulb /bʌlb/ คิดเป็นร้อยละ 9.17 ตามลำดับ

ตาราง 7 คำศัพท์และค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		รับรู้เสียงถูก	รับรู้เสียงผิด	รวม
box	/bɒks/	100.00	0.00	100.00
baf	/bɑ:f/	100.00	0.00	100.00
time	/taɪm/	100.00	0.00	100.00
dear	/dɪə/	100.00	0.00	100.00

ตาราง 7 (ต่อ)

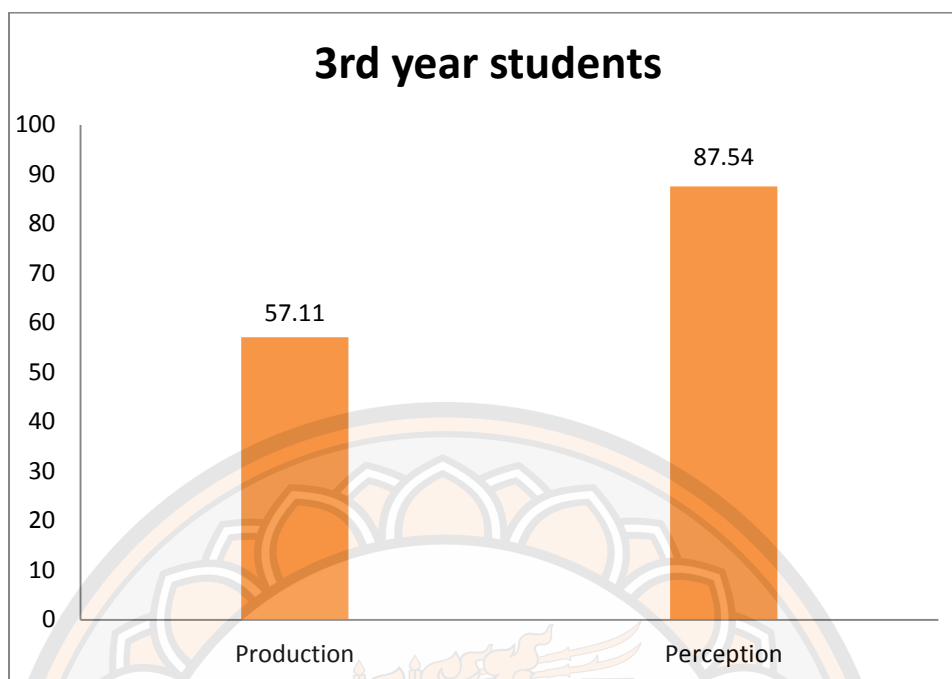
คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		รับรู้เสียงถูก	รับรู้เสียงผิด	รวม
kave	/kɛv/	100.00	0.00	100.00
dream	/dri:m/	100.00	0.00	100.00
tump	/tʌmp/	100.00	0.00	100.00
dook	/dʊk/	97.50	2.50	100.00
bright	/braɪt/	97.50	2.50	100.00
drit	/drit/	97.50	2.50	100.00
mob	/mɒb/	97.50	2.50	100.00
draft	/dra:ft/	97.50	2.50	100.00
launch	/lɔ:ntʃ/	97.50	2.50	100.00
jeef	/dʒi:f/	95.00	5.00	100.00
pot	/pɒt/	95.00	5.00	100.00
change	/tʃeɪndʒ/	95.00	5.00	100.00

จากตาราง 7 ด้านการรับรู้เสียง (perception) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ จำนวน 58 คำ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการทดสอบจะพบว่า คำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องทุกคน คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีจำนวน 7 คำ ได้แก่คำว่า box /bɒks/, baf /bɑ:f/, time /taɪm/, dear /dɪə/, kave /kɛv/, dream /dri:m/, และ tump /tʌmp/ คำศัพท์ที่สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องเป็นลำดับที่สอง คิดเป็นร้อยละ 97.50 มีจำนวน 6 คำ ได้แก่ คำว่า dook /dʊk/, bright /braɪt/, drit /drit/, mob /mɒb/, draft /dra:ft/, launch /lɔ:ntʃ/ และคำศัพท์ที่สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องเป็นลำดับที่สอง คิดเป็นร้อยละ 95.00 มีจำนวน 3 คำ ได้แก่ คำว่า jeef /dʒi:f/, pot /pɒt/, change /tʃeɪndʒ/

ตาราง 8 คำศัพท์และค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		รับรู้เสียงถูก	รับรู้เสียงผิด	รวม
ground	/graʊnd/	20.00	80.00	100.00
desk	/desk/	20.00	80.00	100.00
jib	/dʒɪb/	27.50	72.50	100.00
chooth	/tʃuθ/	27.50	72.50	100.00
charge	/tʃɑ:dʒ/	35.00	65.00	100.00

จากตาราง 8 ด้านการรับรู้เสียง (Perception) แสดงว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถรับรู้เสียงถูกต้องน้อยที่สุด ได้แก่ คำว่า desk /desk/ และ ground /graʊnd/ รับรู้เสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมาคือคำว่า jib /dʒɪb/ และ chooth /tʃuθ/ รับรู้เสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 27.50 และถัดมาคือคำว่า charge /tʃɑ:dʒ/ รับรู้เสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 35.00 ตามลำดับ



ภาพ 3 แผนภูมิค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

จากภาพ 3 แสดงผลค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน จากการวิจัยสามารถสรุปได้ว่านักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างชั้นปีที่ 3 มีความสามารถในการออกเสียง (production) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 57.11 และมีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 87.54

ตาราง 9 คำศัพท์และค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		ออกเสียงถูก	ออกเสียงผิด	รวม
dear	/dɪə/	96.67	3.33	100.00
pot	/pɒt/	95.00	5.00	100.00
kick	/kɪk/	93.33	6.67	100.00

จากตาราง 9 ด้านการออกเสียง (production) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์จำนวน 58 คำ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการทดสอบจะพบว่า คำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 96.67 ได้แก่คำว่า dear /dɪə/ ออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุดลำดับที่สอง ได้แก่คำว่า pot /pɒt/ คิดเป็นร้อยละ 95.00 ออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุดลำดับที่สาม ได้แก่คำว่า kick /kɪk/ คิดเป็นร้อยละ 93.33

ตาราง 10 คำศัพท์และค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		ออกเสียงถูก	ออกเสียงผิด	รวม
gulb	/gʌlb/	6.67	93.33	100.00
bulb	/bʌlb/	9.17	90.83	100.00
chooth	/tʃuθ/	18.33	81.67	100.00

จากตาราง 10 ด้านการออกเสียง (Production) แสดงว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน ออกเสียง ถูกต่องน้อยที่สุด ได้แก่ คำว่า gulb /gʌlb/ ออกเสียงถูกต่องคิดเป็นร้อยละ 6.67 รองลงมาคือ คำว่า bulb /bʌlb/ ออกเสียงถูกต่องคิดเป็นร้อยละ 9.17 และถัดมาคือคำว่า chooth /tʃuθ/ ออกเสียง ถูกต่องคิดเป็นร้อยละ 18.33 ตามลำดับ

ตาราง 11 คำศัพท์และคำร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		รวม
		รับรู้เสียงถูก	รับรู้เสียงผิด	
pig	/p <u>ɪ</u> g/	100.00	0.00	100.00
baf	/b <u>ɑ</u> :f/	100.00	0.00	100.00
dear	/d <u>i</u> ə/	100.00	0.00	100.00
dook	/d <u>u</u> k/	100.00	0.00	100.00
jeef	/dʒ <u>i</u> :f/	100.00	0.00	100.00
train	/t <u>r</u> eɪn/	100.00	0.00	100.00
dream	/d <u>r</u> i:m/	100.00	0.00	100.00
drit	/d <u>r</u> ɪt/	100.00	0.00	100.00
cry	/k <u>r</u> aɪ/	100.00	0.00	100.00
mob	/m <u>ɒ</u> b/	100.00	0.00	100.00
rich	/r <u>ɪ</u> tʃ/	100.00	0.00	100.00
tump	/t <u>ʌ</u> mp/	100.00	0.00	100.00
hest	/h <u>ɛ</u> st/	100.00	0.00	100.00
found	/f <u>a</u> ʊnd/	100.00	0.00	100.00
box	/b <u>ɒ</u> ks/	97.50	2.50	100.00
time	/t <u>a</u> ɪm/	97.50	2.50	100.00

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		รับรู้เสียงถูก	รับรู้เสียงผิด	รวม
bright	/brɔɪt/	97.50	2.50	100.00
deep	/di:p/	97.50	2.50	100.00
fut	/fʌt/	97.50	2.50	100.00
hard	/hɑ:d/	97.50	2.50	100.00
peak	/pi:k/	97.50	2.50	100.00
draft	/dra:ft/	97.50	2.50	100.00
change	/tʃeɪndʒ/	97.50	2.50	100.00
pape	/peɪp/	95.00	5.00	100.00
kave	/keɪv/	95.00	5.00	100.00
pot	/pɒt/	95.00	5.00	100.00
beck	/bek/	95.00	5.00	100.00
poch	/pɒtʃ/	95.00	5.00	100.00

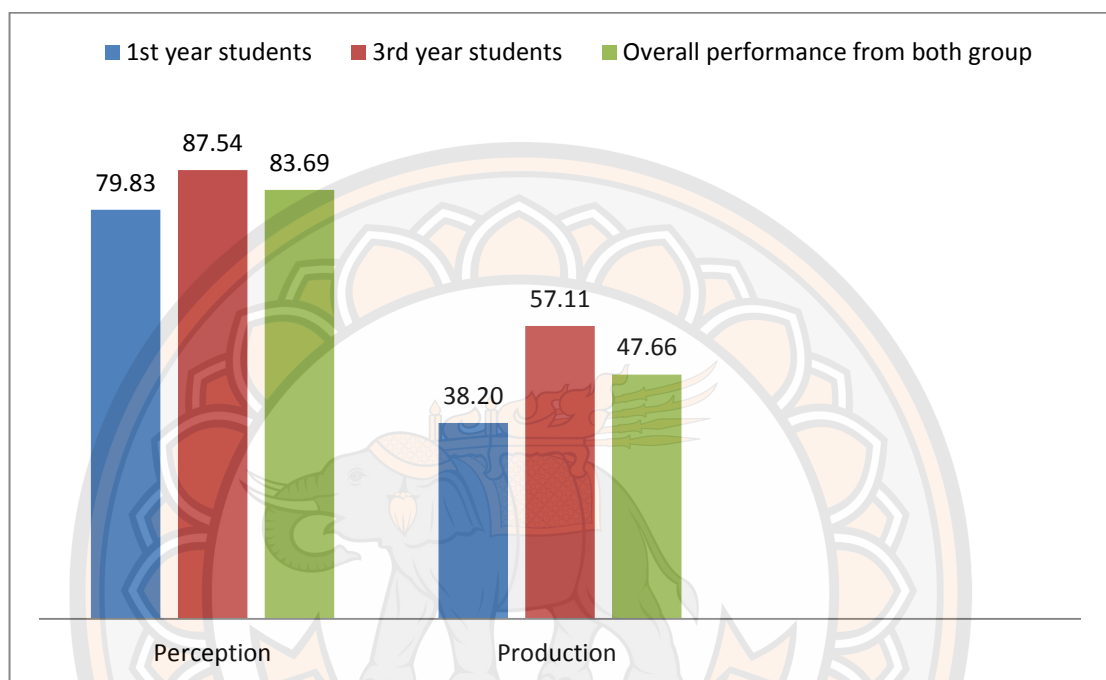
จากตาราง 11 ด้านการรับรู้เสียง (Perception) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ จำนวน 58 คำ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการทดสอบจะพบว่า คำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องทุกคน คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีจำนวนสูงถึง 14 คำ ได้แก่คำว่า pig /pɪg/, baf /bɑ:f/, dear /dɪə/, dook /dʊk/, jeef /dʒi:f/, train /treɪn/, dream /dri:m/, drit /drit/, cry /kraɪ/, mob /mɒb/, rich /rɪtʃ/, tump /tʌmp/, hest /hest/, found /faʊnd/ คำศัพท์ที่สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องเป็นลำดับที่สอง คิดเป็นร้อยละ 97.50 มีจำนวน 9 คำ ได้แก่คำว่า box /bɒks/, time /taɪm/, bright /brɔɪt/, deep /di:p/, fut /fʌt/, hard /hɑ:d/, peak /pi:k/, draft /dra:ft/, change /tʃeɪndʒ/ และคำศัพท์ที่สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องเป็นลำดับที่สาม คิดเป็นร้อยละ 95.00 มีจำนวน 5 คำ ได้แก่คำว่า pape /peɪp/, kave /keɪv/, pot /pɒt/, beck /bek/, poch /pɒtʃ/

ตาราง 12 คำศัพท์และค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก

คำศัพท์	หน่วยเสียง	ร้อยละ		
		รับรู้เสียงถูก	รับรู้เสียงผิด	รวม
desk	/desk/	30.00	70.00	100.00
chooth	/tʃuθ/	35.00	65.00	100.00
jib	/dʒɪb/	42.50	57.50	100.00

จากตาราง 12 ด้านการรับรู้เสียง (Perception) แสดงว่า คำศัพท์ที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถรับรู้เสียงถูกต้องน้อยที่สุด ได้แก่ คำว่า desk /desk/ รับรู้เสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมา คือ คำว่า chooth /tʃuθ/ รับรู้เสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 35.00 และถัดมาคือคำว่า jib /dʒɪb/ รับรู้เสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 42.50 ตามลำดับ

การเปรียบเทียบค่าร้อยละของผลการศึกษาศักยภาพในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม



ภาพ 4 แผนภูมิการเปรียบเทียบค่าร้อยละของผลการศึกษาศักยภาพในด้าน การออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะ ภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูล สงคราม

จากแผนภูมิข้างต้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม รวมทั้งหมดจำนวน 80 คน มีความสามารถในด้านการออกเสียง (Production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) โดยเฉลี่ยรวมคิดเป็นร้อยละ 47.66 และมีความสามารถในด้านการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) โดยเฉลี่ยรวมคิด เป็นร้อยละ 83.69

เมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ห้ข้อมูลโดยการแบ่งแยกกลุ่มตัวอย่างตามชั้นปีที่ศึกษา ออกเป็น 2 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 40 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถด้านการออกเสียง (Production) และการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ในระดับที่แตกต่างกัน ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถด้านการออกเสียง คิดเป็นร้อยละ 38.20 ความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) คิดเป็นร้อยละ 79.83 และกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถด้านการออกเสียง คิดเป็นร้อยละ 57.11 ความสามารถด้านการรับรู้เสียง (Perception) คิดเป็นร้อยละ 87.54 จากความแตกต่างของจำนวนร้อยละผลการทดสอบ ความสามารถดังกล่าว ทำให้สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 มีความสามารถทั้งสองด้านสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 โดยมีผลต่างของความสามารถด้านการออกเสียง (Production) และการรับรู้เสียง (Perception) เท่ากับร้อยละ 18.91 และ 7.71 ตามลำดับ

ตาราง 13 ค่าร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

	Perception	Production
1 st year students	79.83	38.20
3 rd year students	87.54	57.11
Overall performance	83.69	47.66

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (Production) และการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (Production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

		Perception
Production	Pearson Correlation	0.499
	Sig. (2-tailed)	.000**
	N	80

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (2-tailed)

จากตาราง 14 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการออกเสียง (Production) และการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน เมื่อทดสอบโดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่า ความสามารถในการออกเสียง (Production) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับรู้เสียง (Perception) ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r=0.499$) (Neil J., Salkind, 2010)

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (Production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

		Perception
Production	Pearson Correlation	0.396
	Sig. (2-tailed)	.011*
	N	80

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2-tailed)

จากตาราง 15 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการออกเสียง (Production) และการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน เมื่อทดสอบโดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่าความสามารถในการออกเสียง (Production) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับรู้เสียง (Perception) ในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($r=0.396$) (Neil J., Salkind, 2010)

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (Production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

		Perception
Production	Pearson Correlation	0.396
	Sig. (2-tailed)	.001**
	N	80

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (2-tailed)

จากตาราง 16 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการออกเสียง (Production) และการรับรู้เสียง (Perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน เมื่อทดสอบโดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่าความสามารถในการออกเสียง (Production) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับรู้เสียง (Perception) ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.522$) (Neil J., Salkind, 2010)

เมื่อพิจารณาผลการวิจัย เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียง พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษา: นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ที่ได้นำเสนอมา ปรากฏว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) สูงกว่าความสามารถในการออกเสียง (production) ค่อนข้างมากอย่างเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สะท้อนความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำถึงปานกลาง

จากผลการวิจัยที่ปรากฏข้างต้นทั้งหมดนั้น แสดงให้เห็นว่า 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) สูงกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม 2) ระดับความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สูงกว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยจะได้สรุปและอภิปรายผลในบทที่ 5 ต่อไป

บทที่ 5

บทสรุป

ในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษา: นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม นั้น ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการตามหัวข้อ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม นั้น แสดงให้เห็นว่า 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) แตกต่างกัน โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีความสามารถในการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ทั้งสองด้าน 2) ระดับความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 สูงกว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งรายละเอียดสรุปผลการศึกษาออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงภาพรวมผลการศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1. จากการศึกษาศักยภาพในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการออกเสียง (production) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 47.66 และมีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 83.69 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านความสามารถในการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า dear /dɪə/ คิดเป็นร้อยละ 92.92 ลำดับรองลงมาคือคำว่า pot /pɒt/ คิดเป็นร้อยละ 92.08 ลำดับที่สามคือคำว่า kick /kɪk/ คิดเป็นร้อยละ 87.08 สำหรับคำศัพท์ที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า gullb /gʌlb/ คิดเป็นร้อยละ 6.67 รองลงมาคือคำว่า bulb /bʌlb/ คิดเป็นร้อยละ 9.17 และถัดมาคือคำว่า charge /tʃɑ:dʒ/ คิดเป็นร้อยละ 14.58 ตามลำดับ

ด้านความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 100.00 มีจำนวน 4 คำ ได้แก่ คำว่า baf /bɑ:f/, dear /dɪə/, dream /dri:m/, และ tump /tʌmp/ ลำดับรองลงมาคิดเป็นร้อยละ 98.75 มีจำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า box /bɒks/, time /taim/, dook /duk/, drit /drit/, และ mob /mob/ ลำดับที่สามคิดเป็นร้อยละ 97.50 มีจำนวน 4 คำ ได้แก่ คำว่า kave /kerv/, jeef /dʒi:f/, bright /braɪt/, และ draft /dra:ft/ สำหรับคำศัพท์ที่สามารถรับรู้เสียง (perception) ได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า desk /desk/ คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมาคือคำว่า chooth /tʃuθ/ คิดเป็นร้อยละ 31.25 และถัดมาคือคำว่า jib /dʒɪb/ คิดเป็นร้อยละ 35.00 ตามลำดับ

2. จากการศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถในการออกเสียง (production) คำศัพท์ พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 38.20 และมีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 79.83 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านความสามารถในการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า dear /dɪə/ และ pot /pɒt/ คิดเป็นร้อยละ 89.17 ลำดับที่สอง ได้แก่ คำว่า cry /kraɪ/ คิดเป็นร้อยละ 85.00 ลำดับที่สาม ได้แก่ คำว่า kick /kɪk/ และ gas /gæs/ คิดเป็นร้อยละ 80.83 สำหรับคำศัพท์ที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า gullb /gʌlb/ ออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 6.67 น้อยรองลงมาคือคำว่า marge /mɑ:dʒ/ และ charge /tʃɑ:dʒ/ คิดเป็นร้อยละ 7.50 ถัดมาคือคำว่า bulb /bʌlb/ คิดเป็นร้อยละ 9.17 ตามลำดับ

ด้านความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีจำนวน 7 คำ ได้แก่ คำว่า box /bɒks/, baf /bɑ:f/, time /tʌɪm/, dear /dɪə/, kave /kɛɪv/, dream /dri:m/, และ tump /tʌmp/ ลำดับที่สอง คิดเป็นร้อยละ 97.50 มีจำนวน 6 คำ ได้แก่ คำว่า dook /dʊk/, bright /braɪt/, drit /drit/, mob /mɒb/, draft /dra:ft/, launch /lɔ:ntʃ/ และลำดับที่สาม คิดเป็นร้อยละ 95.00 มีจำนวน 3 คำ ได้แก่ คำว่า jeef /dʒi:f/, pot /pɒt/, change /tʃeɪndʒ/ สำหรับคำศัพท์ที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า desk /desk/ และ ground /graʊnd/ คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมาคือคำว่า jib /dʒɪb/ และ chooth /tʃuθ/ คิดเป็นร้อยละ 27.50 และ ถัดมาคือคำว่า charge /tʃɑ:dʒ/ คิดเป็นร้อยละ 35.00 ตามลำดับ

3. จากการศึกษาศักยภาพในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถในการออกเสียง (production) คำศัพท์ พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 57.11 และมีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 87.54 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านความสามารถในการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่คำว่า dear /dɪə/ คิดเป็นร้อยละ 96.67 ลำดับที่สองได้แก่คำว่า pot /pɒt/ คิดเป็นร้อยละ 95.00 ลำดับที่สามได้แก่คำว่า kick /kɪk/ คิดเป็นร้อยละ 93.33 สำหรับคำศัพท์ที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด ได้แก่คำว่า gulb /gʌlb/ คิดเป็นร้อยละ 6.67 น้อยรองลงมาคือคำว่า bulb /bʌlb/ คิดเป็นร้อยละ 9.17 และถัดมาคือคำว่า chooth /tʃuθ/ คิดเป็นร้อยละ 18.33 ตามลำดับ

ด้านความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีจำนวนสูงถึง 14 คำ ได้แก่ คำว่า pig /pɪg/, baf /bɑ:f/, dear /dɪə/, dook /dʊk/, jeef /dʒi:f/, train /trem/, dream /dri:m/, drit /drit/, cry /kraɪ/, mob /mob/, rich /ri:tʃ/, tump /tʌmp/, hest /hest/, found /faʊnd/ ลำดับที่สอง คิดเป็นร้อยละ 97.50 มีจำนวน 9 คำ ได้แก่คำว่า box /bɒks/, time /tʌɪm/, bright /braɪt/, deep /di:p/, fut /fʌt/, hard /hɑ:d/, peak /pi:k/, draft /dra:ft/, change /tʃeɪndʒ/ และลำดับที่สาม คิดเป็นร้อยละ 95.00 มีจำนวน 5 คำ ได้แก่คำว่า pape /peɪp/, kave /kɛv/, pot /pɒt/, beck /bek/, poch /pɒtʃ/ สำหรับคำศัพท์ที่สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า desk /desk/ คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมาคือคำว่า chooth /tʃuθ/ คิดเป็นร้อยละ 35.00 และถัดมาคือคำว่า jib /dʒɪb/ คิดเป็นร้อยละ 42.50 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบร้อยละของผลการทดสอบความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม รวมทั้งหมดจำนวน 80 คน มีความสามารถ ในด้านการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) โดยเฉลี่ยรวมคิดเป็นร้อยละ 47.66 และมีความสามารถในด้านการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) โดยเฉลี่ยรวมคิดเป็นร้อยละ 83.69

เมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแบ่งแยกกลุ่มตัวอย่างตามชั้นปีที่ศึกษา ออกเป็น 2 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 40 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถด้านการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ในระดับที่แตกต่างกัน ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถด้านการออกเสียง (production) คิดเป็นร้อยละ 38.20 มีความสามารถด้านการรับรู้เสียง (perception) คิดเป็นร้อยละ 79.83 และกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถด้านการออกเสียง (production) คิดเป็นร้อยละ 57.11 มีความสามารถด้านการรับรู้เสียง (perception) คิดเป็นร้อยละ 87.54 จากความแตกต่างของจำนวนร้อยละผลการทดสอบความสามารถดังกล่าว ทำให้สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 มีความสามารถทั้งสองด้านสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 โดยมีผลต่างของความสามารถด้านการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) เท่ากับร้อยละ 18.91 และ 7.71 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน เมื่อทดสอบโดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของ

เพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่า ความสามารถในการออกเสียง (Production) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.499$) (Neil J., Salkind, 2010)

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน เมื่อทดสอบโดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่า ความสามารถในการออกเสียง (production) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) ในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($r = 0.396$) (Neil J., Salkind, 2010)

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน เมื่อทดสอบโดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่า ความสามารถในการออกเสียง (Production) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r=0.522$) (Neil J., Salkind, 2010)

เพราะฉะนั้น จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างพบว่า ความสามารถระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) มีความสัมพันธ์กัน และเมื่อพิจารณาจากผลการศึกษาเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ที่ได้ศึกษามาปรากฏว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) สูงกว่า ความสามารถในการออกเสียง (production) ค่อนข้างมากอย่างเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สะท้อนความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำถึงปานกลาง สำหรับสาเหตุที่ค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 นั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ มีผลต่อความสามารถ

การออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้แบ่งรายละเอียดอภิปรายผลการวิจัยออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ภาพรวมผลการศึกษาศักยภาพความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1. ผลการศึกษาศักยภาพความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน จากการศึกษาศักยภาพความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งสองชั้นปีมีความสามารถในการออกเสียง (production) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 47.66 และมีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 83.69 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านความสามารถในการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า dear /dɪə/ คิดเป็นร้อยละ 92.92 ลำดับรองลงมาคือคำว่า pot /pɒt/ คิดเป็นร้อยละ 92.08 ลำดับที่สามคือคำว่า kick /kɪk/ คิดเป็นร้อยละ 87.08 สำหรับคำศัพท์ที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า gulf /gʌlb/ คิดเป็นร้อยละ 6.67 รองลงมาคือคำว่า bulb /bʌlb/ คิดเป็นร้อยละ 9.17 และถัดมาคือคำว่า charge /tʃɑːdʒ/ คิดเป็นร้อยละ 14.58 ตามลำดับ

ผลการทดสอบความสามารถการออกเสียงดังกล่าว สอดคล้องกับกับคำกล่าวของ เอเวอรี่และเออร์ลิช (Avery and Ehrlich, 1992, p. 102) ที่ระบุไว้ว่า พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่ม ก้องกัก ได้แก่ /b/, /d/, /g/ เป็นปัญหาสำหรับการออกเสียงในตำแหน่งท้ายคำ โดยกล่าวว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะไม่ออกเสียงพยัญชนะก้องกักในตำแหน่งท้ายคำ แต่จะออกเสียงพยัญชนะก้องกักไม่ก้องที่มีฐานที่เกิดเดียวกันแทน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูศักดิ์ สารผล (2535) ที่ได้ศึกษาปัญหาในด้านการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 เพื่อทราบถึงปัญหาและความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ผลการวิจัย พบว่า เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาในการออกเสียงในระดับมากที่สุด ได้แก่ เสียง /g/ และ /w/ และเสียงควบกล้ำที่เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ เสียงควบกล้ำท้ายพยางค์สองเสียงขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับ เทย์เลอร์ (Taylor, 1995) ที่กล่าวว่า การรวมกันของพยัญชนะที่เรียกว่าพยัญชนะควบกล้ำ (Clusters) นั้น เป็นปัญหาอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพราะภาษาอื่นๆ ส่วนใหญ่มีโครงสร้างที่ง่ายกว่าภาษาอังกฤษ ดังนั้น เมื่อพบกับพยัญชนะควบกล้ำที่ไม่คุ้นเคยก็จะก่อให้เกิดปัญหาในการเรียน เช่น ผู้พูดภาษาที่ไม่ไม่มีพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ มักจะตัดพยัญชนะที่อยู่ท้ายคำทิ้งไปหมด ซึ่งมีผลอย่างมากในการออกเสียงภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับที่ พลเรือเอก ชุมศักดิ์ มัชฌิมจันทร์ (2547) ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง วิธีออกเสียงและสำเนียงภาษาอังกฤษ ว่า คนไทยจะมีปัญหาในการออกเสียง ภาษาอังกฤษที่พยัญชนะอยู่ติดกัน ยิ่งเป็นพยัญชนะที่อยู่ติดกันทางท้ายคำยิ่งมีปัญหาเนื่องจาก ภาษาไทยเองไม่มีการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำซึ่งในภาษาอังกฤษต้องออกเสียงยกเว้นบางกรณี คำในภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะติดกันมากกว่าหนึ่งพยัญชนะโดยไม่มีสระอยู่ระหว่างกลางยังเป็น ปัญหา นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลเนตร ลีวาเมาะ (2544) ที่ศึกษาความสามารถ ในการออกเสียงพยัญชนะก้องท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีภูมิลำเนา ภาษาอังกฤษต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีภูมิลำเนา 3 ภาษา สามารถออกเสียงได้ถูกต้องสูง กว่านักเรียนที่มีภูมิลำเนา 2 ภาษา นักเรียนทั้งสองกลุ่มสามารถออกเสียงก้องกักไม่ก้องท้ายคำ ได้ถูกต้อง กว่าเสียงก้องกัก และลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะก้องกักไม่ก้องท้ายคำภาษาอังกฤษที่ ปรากฏมากที่สุดคือ การเปลี่ยนเสียง ส่วนลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะก้องกักท้ายคำ ภาษาอังกฤษที่ปรากฏมากที่สุดคือ การแปรเสียง

ด้านความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการ กักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

พินุลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 100.00 มีจำนวน 4 คำ ได้แก่ คำว่า baf /bɑ:f/, dear /dɪə/, dream /dri:m/, และ tump /tʌmp/ ลำดับรองลงมาคิดเป็นร้อยละ 98.75 มีจำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า box /bɒks/, time /tɑɪm/, dook /duk/, drit /drit/, และ mob /mɒb/ ลำดับที่สามคิดเป็นร้อยละ 97.50 มีจำนวน 4 คำ ได้แก่ คำว่า kave /kɛv/, jeef /dʒi:f/, bright /braɪt/, และ draft /dra:ft/ สำหรับคำศัพท์ที่สามารถรับรู้เสียง (perception) ได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า desk /desk/ คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมาคือคำว่า chooth /tʃuθ/ คิดเป็นร้อยละ 31.25 และถัดมาคือคำว่า jib /dʒɪb/ คิดเป็นร้อยละ 35.00 ตามลำดับ

ผลการทดสอบความสามารถการออกเสียงดังกล่าว สอดคล้องกับที่ กมลเนตร ลีวาเมาะ (2544) ได้กล่าวว่าการรับรู้เสียงมักจะเกิดจากการปะปนระหว่างภาษาเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ เนื่องจากภาษาแม่และภาษาที่สองอาจมีสิ่งๆที่เหมือนกันและแตกต่างกัน ผู้เรียนอาจไม่สามารถแยกความแตกต่างนั้นได้ อาจมี ความสับสนเนื่องจากเสียงพยัญชนะที่มีในภาษาอังกฤษ แต่ในภาษาไทยไม่มีทำให้นักศึกษาออกเสียงโดยใช้เสียงภาษาไทยที่มีลักษณะใกล้เคียงกันแทน เช่น การใช้เสียงไม่ก้องในภาษาไทยแทนพยัญชนะเสียงก้องในภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับที่ ทิพย์วัลย์ ตูลยะสุข (2535 อ้างอิงใน ฤทัยรัตน์ ปานจรินทร์, 2555) กล่าวว่าทักษะการฟังเป็นทักษะประการแรกที่ต้องพิจารณาก่อนการพูดและการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง เพราะก่อนที่จะพูดภาษาใดได้เราจะต้องฟังคำพูดในภาษานั้นให้เข้าใจก่อน ทักษะการฟังเป็นทักษะทางด้านการรับ (Receptive Skill) ผู้ฟังรับฟังข้อมูลแล้วนำไปตีความหมายหรือวิเคราะห์สิ่งๆที่ได้ยิน และใช้แหล่งข้อมูลที่มีอยู่เดิมกับแหล่งข้อมูลใหม่มาประกอบ เพื่อทำความเข้าใจกับสิ่งๆที่ได้ฟังอย่างถูกต้อง เพราะถ้าฟังไม่เข้าใจหรือเข้าใจคนละเรื่องก็จะทำให้การสื่อสารนั้นล้มเหลว การฟังที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนเช่นเดียวกับการพูด ผู้ฟังที่ดีต้องปรับปรุงการฟังอยู่เสมอ

2. ผลการศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพินุลสงคราม จำนวน 40 คน

จากการศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพินุลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถในการออกเสียง (production) คำศัพท์ พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 38.20

และมีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 79.83 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านความสามารถในการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่คำว่า dear /diə/ และ pot /pɒt/ คิดเป็นร้อยละ 89.17 ลำดับที่สอง ได้แก่คำว่า cry /kraɪ/ คิดเป็นร้อยละ 85.00 ลำดับที่สาม ได้แก่คำว่า kick /kɪk/ และ gas /gæs/ คิดเป็นร้อยละ 80.83 สำหรับคำศัพท์ที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่คำว่า gulf /gʌl/ ออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 6.67 น้อยรองลงมาคือคำว่า marge /mɑːdʒ/ และ charge /tʃɑːdʒ/ คิดเป็นร้อยละ 7.50 ถัดมาคือคำว่า bulb /bʌl/ คิดเป็นร้อยละ 9.17 ตามลำดับ

ผลทดสอบความสามารถในการออกเสียงดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพณิณทร์สิงห์ (2542) ที่กล่าวว่า เสียงพยัญชนะเป็นเสียงสำคัญของภาษาพูดที่ใช้ในการสื่อสารอันจะจำแนกความหมายต่างๆที่ใช้ในการฟัง-พูด ได้ชัดเจน เสียงพยัญชนะสำคัญในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 24 เสียง จะมีความใกล้เคียงกันบ้างแตกต่างกันบ้างกับภาษาไทยจึงทำให้เกิดความสับสนในการออกเสียงทั่วไป มักจะเอาความเคยชินในการออกเสียงของภาษาตนเองไปใช้ในการออกเสียงภาษาใหม่จึงทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงเกิดขึ้นในคำศัพท์แต่ละคำ เสียง /tʃ/ และ /dʒ/ สองเสียงนี้ไม่มีภาษาไทยจึงเป็นเสียงปัญหาของคนไทยเพราะไม่ค่อยระวัง แต่จะออกคล้ายเสียง “ช” หรือ “จ” ในภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุวดี สดแสนรัตน์ (2555) ที่ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเสียงปัญหาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29 ในกลุ่มเครือข่ายวารินชำราบ จำนวน 265 คน จากผลการวิจัยพบว่าข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเสียงปัญหาภาษาอังกฤษของนักเรียนมีเสียงปัญหาภาษาอังกฤษ จำนวน 7 เสียง โดยจำแนกเสียงที่นักเรียนตอบผิดร้อยละ 60 ขึ้นไป ประกอบด้วยเสียง /dʒ/, /tʃ/, /ʃ/, /ð/, /θ/, /v/ และ /f/ ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธิรวัดณ์ ตันทนิส (2555) ที่ศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษและการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยัญชนะท้ายมากกว่าตำแหน่งพยัญชนะต้น

และมีปัญหาในการออกเสียงกักเสียดแทรกมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภูเบต ไชยชัยภูมิ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน อำเภอแก่งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ” เพื่อศึกษาคูณลักษณะเชิงสรีรศาสตร์ของพยัญชนะท้ายคำในภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา โดยมีนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า เสียงพยัญชนะท้ายคำที่เป็นปัญหาในการออกเสียงคือ 1) กลุ่มเสียงกักกึ่งเสียดแทรก 2) กลุ่มเสียงเสียดแทรกและกลุ่มเสียงกักหรือเสียงหยุด คิดร้อยละของนักเรียนที่มีปัญหาคือ 71.28, 61.97 และ 51.78 ตามลำดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญเป็รียบ ประจันบริบาล (2501) ที่ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษของคนไทย โดยการบันทึกเสียงของนักศึกษาไทยที่อยู่ในฮอนโนลูลู ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 9 คน ด้วยการให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงคำ 522 คำ ผลการศึกษาพบว่า เสียงควบกล้ำหลายๆ เสียงเป็นปัญหามาก และเสียงควบกล้ำที่ปรากฏท้ายคำเป็นปัญหามากกว่าที่ปรากฏต้นคำ

ด้านความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่าคำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีจำนวน 7 คำ ได้แก่คำว่า box /bɒks/, baf /bɑ:f/, time /taɪm/, dear /dɪə/, kave /keɪv/, dream /dri:m/, และ tump /tʌmp/ ลำดับที่สอง คิดเป็นร้อยละ 97.50 มีจำนวน 6 คำ ได้แก่คำว่า dook /dʊk/, bright /braɪt/, drit /drit/, mob /mɒb/, draft /dra:ft/, launch /lɔ:ntʃ/ และลำดับที่สาม คิดเป็นร้อยละ 95.00 มีจำนวน 3 คำ ได้แก่คำว่า jeef /dʒi:f/, pot /pɒt/, change /tʃeɪndʒ/ สำหรับคำศัพท์ที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่คำว่า desk /desk/ และ ground /graʊnd/ คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมาคือคำว่า jib /dʒɪb/ และ chooth /tʃuθ/ คิดเป็นร้อยละ 27.50 และถัดมาคือคำว่า charge /tʃɑ:dʒ/ คิดเป็นร้อยละ 35.00 ตามลำดับ

ผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียงดังกล่าว สอดคล้องกับที่ อ็อดลิน (Odlin, 1989:27) กล่าวว่า การถ่ายโอน หมายถึงอิทธิพลในการใช้ภาษาที่มาจากความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างภาษาเป้าหมาย ซึ่งเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนกับภาษาแม่หรือภาษาอื่นใดที่ผู้เรียนได้ทำการเรียนรู้มาก่อน ซึ่งการเรียนรู้มาก่อนนี้อาจจะมีความสมบูรณ์หรือไม่ก็ได้ และสอดคล้องกับ เอลลิส (Ellis, 1994) กล่าวว่า การถ่ายโอนนั้นเป็นตัวที่กำหนดถึงความยากง่ายของภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สองของผู้เรียนโดยถ้ารูปแบบของภาษาเป้าหมายเหมือนหรือคล้ายกับ

ภาษาแม่หรือภาษาที่ได้เรียนรู้มาก่อนหน้าก็จะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายเป็นไปได้ง่ายขึ้น แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกับภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้มาก่อนของผู้เรียนมากเท่าไร การเรียนภาษาเป้าหมายก็จะยากและมีข้อผิดพลาดมากขึ้นเป็นเงาตามตัว นอกจากนี้ยังกล่าวถึงการถ่ายโอนทางภาษา 1) การถ่ายโอนเพื่อความสะดวกในการใช้ภาษา คือ การถ่ายโอนเชิงบวกที่ผู้เรียนนำเอาความรู้ในสิ่งที่มีในภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้ก่อนหน้านี้มาใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นไปได้ง่ายขึ้น เช่น การที่นักเรียนไทยเอาความรู้เรื่องการออกเสียงพยัญชนะหรือสระที่มีในภาษาแม่ภาษาไทยมาใช้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ 2) การถ่ายโอนที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด หรือเกิดการรับรู้ผิดพลาด คือการถ่ายโอนภาษาเชิงลบที่ผู้เรียนใช้รูปแบบภาษาเป้าหมายผิดไปจากมาตรฐาน ซึ่งเกิดการแทรกแซงโดยตรงของภาษาแม่ของผู้เรียน (จิตราวดี สิงหนิยม, 2542)

3. ผลการศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

จากการศึกษาความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถในการออกเสียง (production) คำศัพท์ พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 57.11 และมีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ได้อย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 87.54 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านความสามารถในการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่า คำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่คำว่า dear /dr/ คิดเป็นร้อยละ 96.67 ลำดับที่สองได้แก่คำว่า pot /pt/ คิดเป็นร้อยละ 95.00 ลำดับที่สามได้แก่คำว่า kick /kt/ คิดเป็นร้อยละ 93.33 สำหรับคำศัพท์ที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด ได้แก่คำว่า gulb /gAlb/ คิดเป็นร้อยละ 6.67 น้อยรองลงมาคือคำว่า bulb /bAlb/ คิดเป็นร้อยละ 9.17 และถัดมาคือคำว่า chooth /tʃuθ/ คิดเป็นร้อยละ 18.33 ตามลำดับ

ผลทดสอบความสามารถในการออกเสียงดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประกอบ ผลงาม (2549) เรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาไทย” โดยสังเคราะห์จากงานวิจัยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับ บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย จำนวน 4 เล่ม ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา วิชาวากยสัมพันธ์และสรีรวิทยาเพื่อภาษาอังกฤษศึกษา ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะทาง สัทศาสตร์ที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในเขตจังหวัดเลย และขอนแก่นเรียงตามประเภทเสียง ดังนี้ 1) ในกลุ่มเสียงหยุดหรือเสียงกัก นักศึกษาไม่สามารถ จำแนกเสียงที่มีลมพ่น (Stops with aspiration) และไม่มีลมพ่น (Inspirited stops) ได้ 2) นักศึกษา ไม่คายเสียงพยัญชนะท้ายทุกตัว 3) นักศึกษาออกเสียงโฆษะในกลุ่มเสียงหยุดที่เพดานแข็งไม่ได้ 4) นักศึกษาออกเสียงโฆษะและอโฆษะในกลุ่มเสียงเสียดแทรกและกึ่งเสียดแทรกทุกตัวไม่ได้ 5) นักศึกษาจำแนกและออกเสียงข้างลิ้นและเสียงกระดกลิ้นในทุกตำแหน่งไม่ได้ สอดคล้องกับ กมลเนตร ลีวาเมาะ(2544) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะกักท้ายคำภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ดังนี้ 1) การแปรเสียง ได้แก่การแทนเสียงพยัญชนะกักก้องตำแหน่งท้ายคำด้วยเสียง อุกไม่ก้องที่มีฐานที่เกิดเดียวกัน เช่น คำว่า “lib” ออกเสียงเป็น “lip” 2) การเปลี่ยนแปลง ได้แก่การ แทนเสียงพยัญชนะกักท้ายคำด้วยเสียงที่มีฐานเกิดของเสียงและลักษณะการเปล่งเสียงที่ต่างไป 3) การเพิ่มเสียง ได้แก่การออกเสียงพยัญชนะตำแหน่งท้ายคำเป็นสองเสียง 4) การตัดเสียง ได้แก่ การไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ดังที่ อ็อดลิน (Odlin, 1989) กล่าวว่า การถ่ายโอน หมายถึงอิทธิพลในการใช้ภาษาที่มาจากความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างภาษาเป้าหมาย ซึ่งเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนกับภาษาแม่หรือภาษาอื่นใดที่ผู้เรียนได้ทำการเรียนรู้มาก่อนซึ่งการ เรียนรู้มาก่อนนี้อาจจะมีความสมบูรณ์หรือไม่ก็ได้ และเมื่อศึกษารายละเอียดแล้วยังพบว่าการออก เสียงท้ายคำนั้น นักศึกษามักออกเสียงเป็นเสียงอุก หรือเป็นเสียงไม่ก้อง (จิตราวดี สิงหนิยม, 2542) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เอ-บรัมสัน (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2529 อ้างอิงใน Abramson, 1972) ที่ว่า นักเรียนไทยมักมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ เนื่องจากเสียงท้ายคำในภาษาไทย เป็นเสียงกักไม่ก้องทั้งสิ้น สอดคล้องกับ รัชนี มโนอิม (2542) ซึ่งกล่าวว่า นอกจากภาษาอังกฤษจะมีพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำ ยังมีพยัญชนะควบกล้ำสามและสี่เสียงท้ายคำด้วย และมัก ปรากฏเมื่อมีหน่วยคำสองหน่วยคำมาประกอบกัน การที่พยัญชนะควบกล้ำสองเสียงตำแหน่งท้าย คำไม่พบในภาษาไทยจึงทำให้มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างพยัญชนะท้ายของภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษ และที่นักเรียนไทยบางคนไม่ออกเสียงควบกล้ำท้ายคำนั้น น่าจะเป็นเพราะความเคย

ชินกับระบบเสียงและโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทย ปัญหาดังกล่าวน่าจะเป็นปัญหาอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

ด้านความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) เมื่อพิจารณาจากรายการคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 58 คำ พบว่าคำศัพท์ที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีจำนวนสูงถึง 14 คำ ได้แก่ คำว่า pig /pɪg/, baf /bɑ:f/, dear /dɪə/, dook /dʊk/, jeef /dʒi:f/, train /treɪn/, dream /dri:m/, drit /drit/, cry /kraɪ/, mob /mɒb/, rich /rɪtʃ/, tump /tʌmp/, hest /hest/, found /faʊnd/ ลำดับที่สอง คิดเป็นร้อยละ 97.50 มีจำนวน 9 คำ ได้แก่ คำว่า box /bɒks/, time /taɪm/, bright /braɪt/, deep /di:p/, fut /fʌt/, hard /hɑ:d/, peak /pi:k/, draft /dra:ft/, change /tʃeɪndʒ/ และลำดับที่สาม คิดเป็นร้อยละ 95.00 มีจำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า pape /peɪp/, kave /keɪv/, pot /pɒt/, beck /bek/, poch /pɒtʃ/ สำหรับคำศัพท์ที่สามารถรับรู้เสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คำว่า desk /desk/ คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมาคือคำว่า chooth /tʃuθ/ คิดเป็นร้อยละ 35.00 และถัดมาคือคำว่า jib /dʒɪb/ คิดเป็นร้อยละ 42.50 ตามลำดับ

ผลการทดสอบความสามารถด้านการรับรู้เสียงดังกล่าว สอดคล้องกับที่ เอลลิส (Ellis, 1994) กล่าวว่า การถ่ายโอนนั้นเป็นตัวที่กำหนดถึงความยากง่ายของภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สองของผู้เรียนโดยถ้ารูปแบบของภาษาเป้าหมายเหมือนหรือคล้ายกับภาษาแม่หรือภาษาที่ได้เรียนรู้มาก่อนหน้าก็จะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายเป็นไปได้ง่าย นอกจากนี้ ยังมีความสอดคล้องกับทฤษฎีการกลมกลืนการรับรู้ของเบสต์และเซตรนจ์ (จิตราวดี สิงหนิยม, 2542) ซึ่งได้อธิบายว่า ในระยะเริ่มเรียนรู้ภาษาที่สองนั้น ประสบการณ์ภาษาแม่จะสร้างกฎเกณฑ์สำหรับการรับรู้ความแตกต่าง (Discriminate) ของเสียงในภาษาที่สอง ต่อมาถ้าผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาที่สองมากขึ้น ผู้เรียนอาจปรับกฎเกณฑ์ที่เคยใช้รับรู้เสียงในภาษาที่สองให้มีลักษณะใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากขึ้น ดังที่ ดิอาซ-ริโคและแคทริน (Diaz-Rico and Kathryn, 1995) อธิบายว่า ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาโดยการเลียนแบบ การกระทำซ้ำ การจดจำรูปแบบที่ได้ยินหรือรับรู้ ซึ่งรูบิน (Rubin, 1990) ได้อธิบายว่า เด็กๆ เรียนรู้ภาษาจากคำพูดของคนรอบๆ ตัว และเรียนรู้กฎการใช้คำที่เข้าใจได้จากรับรู้และการฟัง ดังนั้นการฟังจึงเป็นทักษะที่สำคัญ และยังมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาทักษะการพูดด้วย

ตอนที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบร้อยละของผลการทดสอบความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

การเปรียบเทียบร้อยละของผลการทดสอบความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม รวมทั้งหมดจำนวน 80 คน มีความสามารถในการออกเสียง (production) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) โดยเฉลี่ยรวมคิดเป็นร้อยละ 47.66 และมีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) โดยเฉลี่ยรวมคิดเป็นร้อยละ 83.69

เมื่อผู้วิจัยค้นคว้าทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแบ่งแยกกลุ่มตัวอย่างตามชั้นปีที่ศึกษา ออกเป็น 2 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 40 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถด้านการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ในระดับที่แตกต่างกัน ดังนี้ 1) กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถด้านการออกเสียง คิดเป็นร้อยละ 38.20 ความสามารถด้านการรับรู้เสียง คิดเป็นร้อยละ 79.83 และ 2) กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถด้านการออกเสียง คิดเป็นร้อยละ 57.11 ความสามารถด้านการรับรู้เสียง คิดเป็นร้อยละ 87.54 จากความแตกต่างของจำนวนร้อยละผลการทดสอบความสามารถดังกล่าว ทำให้สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 มีความสามารถทั้งสองด้านสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 โดยมีผลต่างของความสามารถด้านการออกเสียงและการรับรู้เสียง เท่ากับร้อยละ 18.91 และ 7.71 ตามลำดับ

จากข้อมูลการเปรียบเทียบร้อยละของผลการทดสอบความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามดังกล่าว ปรากฏว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถทั้งสองด้านสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 นั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ มีผลต่อความสามารถในการออกเสียงและการรับรู้เสียง ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ ประไพศรี อยู่ทวี (2513) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียน

ชั้นประถมปีที่ 5 ที่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษและที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 200 คน ผลปรากฏว่านักเรียนที่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษมีความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับที่ สุมน อริยพิพิธพันธ์ (Ariyapitipun, Sumon, 1989) ได้ทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการออกเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยจอร์เจีย จำนวน 10 คน จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะของนักศึกษา ส่วนมากเกิดจากการแทนที่พยัญชนะเสียงก้อง (Voiced) ด้วยพยัญชนะเสียงไม่ก้อง (Voiceless) นอกจากนี้สาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงของนักศึกษาคือ การแทรกแซงของภาษาแม่ เนื่องจากการขาดความรู้เรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความคลาดเคลื่อนในการรับรู้เสียง (Misperception of sounds) และการได้รับการสอนเรื่องการออกเสียงอย่างไม่ถูกต้องมีส่วนสัมพันธ์กับการรับรู้ สำหรับระยะเวลาในการอาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา (ประสบการณ์ทางภาษา) มีส่วนสัมพันธ์กับความถูกต้องในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัทธนี มาลารักษ์ (2540) ที่ศึกษาพยัญชนะที่มุ่งศึกษาพยัญชนะควบกล้ำที่เกิดจากการเติมหน่วยเสียงทางไวยากรณ์ท้ายคำของภาษาอังกฤษ ตามตัวแปรทางสังคม คือ ประสบการณ์ทางภาษา และพบว่าประสบการณ์ทางภาษามีผลต่อการแปรในการออกเสียงดังกล่าว คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมากจะออกเสียงด้วยรูปแปรที่ถูกต้องมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ หรินฟ้า ร่องวิริยะพานิช (2552) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียง /v/ กับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการ คือ วัฒนธรรมและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ของนิสิตเพศหญิงระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษกับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรัญธร นิมไพบูลย์ (2539) ที่ได้ศึกษาการแปรของการออกเสียง /tʃ/, /dʒ/, /ʃ/ ในคำภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิงไทย ตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการคือ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษและบริบทในการใช้ภาษา ผลการวิเคราะห์พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของตัวแปรภาษากับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการ กลุ่มที่มีประสบการณ์ในภาษาอังกฤษน้อยจะมี

ความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาแม่ภายใต้บริบทไทยมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มที่มีประสบการณ์ในภาษาอังกฤษมากจะมีความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาอังกฤษมาก

ตอนที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน เมื่อทดสอบโดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่าความสามารถในการออกเสียง (production) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.499$)

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน เมื่อทดสอบโดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่า ความสามารถในการออกเสียง (production) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) ในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($r = 0.396$)

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถในการออกเสียง (production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน เมื่อทดสอบโดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่าความสามารถในการออกเสียง (production) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.522$)

เพราะฉะนั้น จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ความสามารถในการออกเสียง (production) และความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มี

การกักลม (Plosives/Affricates) ของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ที่ได้นำเสนอมาข้างต้นแล้ว ปรากฏว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความสามารถในการรับรู้เสียง (perception) สูงกว่า ความสามารถในการออกเสียง (production) ค่อนข้างมากอย่างเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สะท้อนความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำถึงปานกลาง สำหรับสาเหตุที่ค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบความสามารถในการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) พหุัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 นั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษ มีผลต่อความสามารถการออกเสียง (production) และการรับรู้เสียง (perception) ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ ดังที่ แครชเชนและเทอร์เรล (Krashen and Terrell, 1983) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด คือ ความเข้าใจในการฟัง การพูดอย่างคล่องแคล่วในภาษาที่สองเกิดจากความสามารถในการพูดที่ปรากฏออกมาหลังจากสร้างสมรรถภาพโดยผ่านข้อมูลจากการป้อนเข้าที่สามารถเข้าใจความหมายได้ (Comprehensible input) จากการฟังมาแล้ว สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮาสีดี๊ะ ดีนามอ (2553) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการฟังกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสัมพันธ์กันในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีศนียา จารุสันต์ (2540) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบา ในคำภาษาอังกฤษสามพยางค์ของนักศึกษา ซึ่งผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า การเปล่งเสียงหนักเบา มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.32 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพภาษาอังกฤษมาก เป็นกลุ่มที่มีผลของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (r_{xy}) ระหว่างการเปล่งเสียงหนักเบาสูงที่สุดมากกว่ากลุ่มอื่นๆ งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบาในภาษา คือ ประสิทธิภาพทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งเกิดขึ้นได้จากการสั่งสมเวลาในการใช้ภาษา หรือการสัมผัสกับภาษานั้น ตัวแปรนี้ มีส่วนช่วยทำให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปด้วยดีและมีพัฒนาการอย่างสม่ำเสมอ ส่วนความสามารถในการฟังนั้น เป็นความสามารถเฉพาะตัวที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนมีความสามารถที่จะ

นำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนให้เกิดขึ้นอย่างถาวร สอดคล้องกับที่ วรรณ ศรีศรีรามครัน (2544) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการผสมทักษะการฟังและการพูดเข้าด้วยกันว่า การที่ผู้เรียนจะมีทักษะในด้านการพูด และสามารถนำไปใช้สื่อความหมายได้นั้น จำเป็นต้องมีทักษะในการฟังเป็นอย่างดี ดังนั้น การฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษควรฝึกพร้อมทั้งสองทักษะเข้าด้วยกัน จึงจะทำให้เกิดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ดังที่ พรพิมล รียาย และ ธนากร ขำศรี (2555) กล่าวว่าทักษะการฟัง เป็นทักษะที่สำคัญที่จะนำไปสู่ทักษะขั้นต่อไป คือการพูด การอ่าน และการเขียน การฟังแยกออกเป็น 2 ระดับ คือระดับเริ่มต้นจะเน้นในการฟังเสียงให้นักเรียนจำเสียงได้และสามารถออกเสียงได้ถูกต้องรู้จักสังเกตและจับได้ว่าเสียงต่างๆ มีความแตกต่างกันอย่างไร ระดับที่ 2 เป็นการฟังประโยคและเรื่องราวเพื่อความเข้าใจ การฝึกทักษะการฟังจึงประกอบไปด้วย การฟังเสียง พยางค์ คำศัพท์ ประโยค การสนทนา และฟังเรื่องราวได้เข้าใจเป็นขั้นสุดท้าย ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สอดคล้องและควบคู่ไปกับทักษะการฟังอยู่เสมอ เมื่อมีการพูดเกิดขึ้น ย่อมจะทำให้เกิดทักษะการฟังด้วย ดังที่ แอนเดอร์สัน และลินช์ (Anderson and Lynch, 1988) ได้อธิบายว่า การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารซึ่งจะมีประสิทธิภาพได้นั้นเกิดจากการรับรู้สาร ดังนั้น ทักษะการพูดจึงมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง และผู้เรียนควรต้องได้รับการพัฒนาทั้งการฟังและการพูดควบคู่ไปพร้อมๆ กันอยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้แบ่งรายละเอียดข้อเสนอแนะออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไปในการทำวิจัย

1.1 การเตรียมความพร้อมของนักศึกษาก่อนที่จะออกเสียงและเพื่อให้เกิดการรับรู้เสียงได้ดีกว่าเพื่อจะให้นักศึกษาได้ปรับตัวพร้อมที่จะออกเสียง เพราะเมื่อนักศึกษาเกิดความพร้อมจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจ ความกระตือรือร้นที่จะอ่านออกเสียงและเพิ่มการรับรู้ภาษาอังกฤษจะทำให้ได้ประโยชน์และเกิดผลมากขึ้น

1.2 การอ่านออกเสียงและการรับรู้ภาษาอังกฤษควรเน้นและให้ความสำคัญกับระดับของคำ เช่นการลงเสียงหนักเบา ซึ่งจะทำให้ความสามารถในการรับรู้และการออกเสียงนั้นอาจเปลี่ยนแปลงไปได้

1.3 การเลือกคำศัพท์ที่นำมาศึกษายังไม่ครอบคลุมคำศัพท์ทั้งหมดในภาษาอังกฤษ จึงทำให้ผู้อ่านออกเสียงขาดประสบการณ์ในการอ่าน หรือการสอนอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ

และคำในภาษาอังกฤษหรือการสอนอ่านในบริบทอื่นจากสื่อ เช่น นิทาน กลอน เรื่องสั้น บทความ เพลงจึงอาจทำให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปใช้ได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาความสามารถหรือความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงจากกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน

2.2 ควรศึกษาวิจัยการออกเสียงสระหรือพยัญชนะควบกล้ำหรือเสียงกลุ่มคำหรือระดับประโยคกับนักศึกษาในแต่ละชั้นปี

2.3 ควรมีการศึกษาการออกเสียงและการรับรู้เสียงจากตัวแปรอื่นๆ เช่น วจนลีลาต่างๆ หรือจากกลุ่มตัวอย่างมีประกอบอาชีพโดยมีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร





ปรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยนเรศวร

บรรณานุกรม

- กมลเนตร ลีวาเมาะ. (2554). **การศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะกักท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีภูมิหลังทางภาษาต่างกัน**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- กฤษณา บุญชื่น. (2553). **การศึกษาปัญหาการออกเสียงควบกล้ำภาษาอังกฤษ: กรณีศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาบ้านแม่เฒ่า จังหวัดนครสวรรค์**. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- จิตราวดี สิงหนิยม. (2542). **ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เสียงพยัญชนะกักในภาษาไทยกับระดับความก้องในการเปล่งเสียงพยัญชนะกักในภาษาอังกฤษของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่**. วิทยานิพนธ์ อ.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ชูศักดิ์ สารผล. (2535). **การศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกมลไสย จังหวัดกาฬสินธุ์**. *วารสารการวิจัยทางการศึกษา*, 22 (4), 45-50.
- ดาราวดี สุกมลสันต์. (2542). **สัทศาสตร์เพื่อการใช้ (Practical English Phonetic)**. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ถิรวัฒน์ ต้นทนิส. (2555). **การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ และกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**. *วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ (Language and Linguistics Journal)*, 31(1).
- ทวีศักดิ์ ชันยศ. (2544). **การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลกและสุโขทัย**. พิษณุโลก: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ. (2525). **การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- นงสมร พงษ์พานิช, (2554). **การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551**, *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 18(1), 85-97.

- ประกอบ ผลงาน. (2549). การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาไทย. วารสารงานวิจัยสถาบันวิจัย.
- ประนอม สุรัสวดี. (2531). ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ:
โครงการตำราวิทยาศาสตร์อุตสาหกรรม.
- ประไพศรี อยู่ทวี. (2513). การเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะ
ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษ
และที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีศนียา จารุสันต์. (2540). การรับรู้และการออกเสียงหนักเบาในคำภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรังสิต. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต,
สาขาวิชาภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. (2546). การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปิยะกมล พิณทุโยธิน. (2554). การใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะ
ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวไทย. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหา
บัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปานตา ใช้เทียมวงศ์. (2541). เทคนิคและวิธีการสอนในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรพิมล รียาย และธนากร ขำศรี. (2555). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัย
นอร์ท-เชียงใหม่.
- พลเรือเอกชุมศักดิ์ มัชฌิมจันทร์. (2547). วิธีการออกเสียงและสำเนียง. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์วิฑูรย์การปก (1997).
- พัชนี มาลารักษ์. (2540). การแปรในการออกเสียง /s/ ท้ายคำภาษาอังกฤษในการอ่าน
ข้อความของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. สารนิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ใน ศาสตร์ของภาษา ฉบับที่ 9, หน้า 51-73. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย

- พิชญา นุเสณ. (2554). **การใช้กิจกรรมคาราโอเกะ เพื่อพัฒนาการออกเสียงและความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2529). **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์.** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2544). **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์.** พิมพ์ครั้งที่ 2, แก้ไขเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ไพลิน ยันตรีสิงห์. (2542). **สัทศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ.** นครปฐม: สถาบันราชภัฏนครปฐม.
- ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. (2544). **การสอนวิชาภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 2).** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รัชนี มโนอิม. (2542). **การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ฤทัยรัตน์ ปานจรินทร์. (2555). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนถาวรรานุกูล จังหวัดสมุทรสงคราม.** บทความวารสาร Veridian E-Journal, SU, 5(1) January – April 2012
- วนิดา ยาอินทร์. (2538). **รายงานการทดลองใช้กิจกรรมเพลงประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารการวิจัยทางการศึกษา, 25(24), 99-104.**
- วรรณวิมล ดีอินทร์. (2549). **การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา วิทยาเขตพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน. อุดรดิตต์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตต์.**
- ศิตา เขี่ยมขันติถาวร. (2555). **ความรู้เบื้องต้นที่ครูสอนภาษาอังกฤษควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียง.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรัญชร นิ้มไพบูลย์. (2538). **การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย /tʃ/, /dʒ/, /ʃ/ ในคำภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิงไทย. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**

- ศุภลักษณ์ ว่องสิริไพศาล. (2548). การออกเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนนทรีวิทยา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศุภิสรา วีรีไฟ. (2550). การเพิ่มความสามารถด้านการฟังโดยใช้กิจกรรมเรียนภาษาอังกฤษจากเพลงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนเทคนิควมิลบริหารธุรกิจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ สาขาการจัดการเรียนรู้อ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- สมพร วันประกอบ. (2537). ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของข้อความกับพื้นความรู้เดิมที่มีต่อความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร. (2551). การศึกษาผลของการใช้เกมทางภาษาเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สุกัญญา ศิลประสาธ. (2544). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. สารนิพนธ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุทธาสินี เกสรประทุม. (2555). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1. หลักสูตรภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. บทความย่อ.
- สุวดี สดแสนรัตน์. (2555). การวิจัยพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนลิ้นจี่คำหาญวารินชำราบ ปีการศึกษา 2554. บทความย่อ จาก <http://krunoo.blogkru.com/node/1434>
- หริณฟ้า รองวิริยะพานิช. (2552). การแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามวจนลีลา และประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- อดิศา เบญจรัตน์นนท์. (2550). **การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม**
ให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. สงขลา: ภาควิชาภาษาตะวันตก
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- ฮาฮีตะ ดีนามอ. (2553). การศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน.
บทความวิจัย : **วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์**, 2(2).
- Anderson, A. & T. Lynch. (1988). Listening. Oxford: Oxford University Press.
- Apichai Rungruang. (2011). **เอกสารประกอบการสอนรายวิชา Linguistics for EFL.**
ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- Ariyapitipun, Sumon. (1989). An analysis of phonology errors in the pronunciation of
English consonants and vowels by selected native speakers of Thai. Ann
Arbor, Mich.: University Microfilms International.
- Avery, P. & Ehrlich, S. (1992). Teaching American English pronunciation. Oxford.
University Press.
- Baese-Berk, Melissa Michaud. (2010). An examination of the relationship between
speech perception and production. Doctoral dissertation, Northwestern
University
- Diaz-Rico, Lynne T.; and Kathryn, Z. Weed. (1995). **The Crosscultural, Language, and
Academic Development Handbook.** Massachusetts: Allyn & Bacon.
- Ellis, Rod. (1994). **The study of second language acquisition.** Oxford: Oxford University
Press.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrell. (1983). **The natural approach: Language
acquisition in the classroom.** Hayward, CA: Alemany Press.
- Longman Dictionary of Contemporary English.** (2003) Essex: Pearson Education Limited,
1978, 2003.
- Nathaporn Thongsin. (2007). **A study of English pronunciation problems for Thai
learners.** Independent Study (M.A. English), Phitsanulok: Graduate School,
Naresuan University.

- Odlin, T. (1989). **Language transfer: Cross-linguistic influence in language learning**.
Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Rubin, Dorothy. (1990). **Teaching Elementary Language Arts**. 4th ed. New Jersey:
Prentice Hall.
- Salkind, Neil J. (2010). **Encyclopedia of Research Design**, Volume 1. SAGE Publications
- Sarawit, E.M. (1997). **English phonetics and phonology**. Pitsanulok: Naresuan University
Press.
- Taylor, David. (1995). Vowels, Consonants and Syllables in English: English Teaching
Perspective. **International Review of Applied Linguistics in Language Teaching**,
33(1), 1-8.
- Williams, G. (2535). Thai Pronunciation of English. **ภาษาและภาษาศาสตร์**, 11(1), 83-94.
- Yavas, Mehmet. (2006). **Applied English Phonology**. Blackwell Publishing..





ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์

ภาคผนวก ก English double onsets

ตาราง 17 English double onsets (Yavas, Mehmet, 2006, p. 137)

	p	t	k	f	m	n	l	r	w	j
p	■						✓	✓		✓
b							✓	✓		✓
t		■						✓	✓	(✓)
d								✓	✓	(✓)
k			■				✓	✓	✓	✓
g							✓	✓	✓	
f				■			✓	✓		✓
v										✓
θ								✓	✓	
s	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	(✓)
ʃ								✓		
h										✓
m					■					✓
n						■				(✓)
l							■			(✓)

Note:

- ✓ Double onsets that are allowed in English.
- (✓) For most speakers of American English, these are not found.
- Impossible combination.

ภาคผนวก ข English double codas

ตาราง 18 English double codas (Yavas, Mehmet, 2006, p. 140)

	p	b	t	d	k	g	tʃ	dʒ	f	v	θ	s	z	ʃ	m	n	l	
p	■		✓								×	✓						
b		■		×									×					
t			■								×							
d				■							×		×					
k			✓		■							✓						
g				×		■							×					
tʃ			×				■											
dʒ				×				■										
f			✓						■		×	×						
v				×						■			×					
θ			×								■	×						
ð				×									×					
s	✓		✓		✓								■					
z				×										■				
ʃ			×												■			
ʒ				×														
m	✓		×	×						✓			×			■		
n			✓	✓			✓	✓			✓	✓	×				■	
ŋ				×	✓						×		×					
l	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	×					■
ɹ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	×	✓	✓	✓	✓	✓

Note:

✓ Non-suffixed double codas.

× Suffixed double codas.

■ Impossible combination.

ภาคผนวก ค รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 4 ท่าน

1. ชื่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์แก้วตา สาลีโกชนัน
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์
สถานที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
2. ชื่อ ดร.ชมนาด อินทจามรรักษ์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์
สถานที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
3. ชื่อ Assoc. Prof. Mary Elizabeth Sarawit, Ph.D.
(Native Speaker of English Language)
ตำแหน่ง Distinguished Specialist for Language and International Affairs
สถานที่ทำงาน Office of the President, Naresuan University
4. ชื่อ Mr. Roy Irvine Morien
(Native Speaker of English Language)
ตำแหน่ง English Language Lecturer
สถานที่ทำงาน Naresuan University Language Center

ภาคผนวก ง รายการคำศัพท์ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ตาราง 19 รายการคำศัพท์ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย จำนวนทั้งหมด 58 คำ

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง
01	pig	/pɪg/
02	*pape	/peɪp/
03	box	/bɒks/
04	*baf	/bɑ:f/
05	time	/taɪm/
06	*tull	/tʊl/
07	dear	/dɪə/
08	*dook	/dʊk/
09	kick	/kɪk/
10	*kave	/keɪv/
11	gas	/gæs/
12	*gup	/gʌp/
13	charge	/tʃɑ:dʒ/
14	*chooth	/tʃuθ/
15	juice	/dʒu:s/
16	*jeef	/dʒi:f/
17	price	/praɪs/
18	*plake	/pleɪk/
19	bright	/braɪt/
20	*bloss	/blɒs/

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง
21	train	/t <u>r</u> eɪn/
22	*twee	/t <u>wi</u> :/
23	dream	/d <u>r</u> i:m/
24	*drit	/d <u>r</u> ɪt/
25	cry	/k <u>r</u> aɪ/
26	*kleen	/k <u>l</u> i:n/
27	ground	/g <u>r</u> aʊnd/
28	*glant	/g <u>l</u> ænt/
29	deep	/d <u>i</u> :p/
30	*sep	/s <u>e</u> p/
31	mob	/m <u>ɒ</u> b/
32	*jib	/dʒ <u>i</u> b/
33	pot	/p <u>ɒ</u> t/
34	*fut	/f <u>ʌ</u> t/
35	hard	/hɑ:d/
36	*ked	/k <u>e</u> d/
37	peak	/p <u>i</u> :k/
38	*beck	/b <u>e</u> k/
39	dog	/d <u>ɒ</u> g/
40	*mag	/mæ <u>g</u> /
41	rich	/r <u>ɪ</u> tʃ/
42	*poch	/p <u>ɒ</u> tʃ/

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง
43	page	/peɪdʒ/
44	*marge	/mɑ:dʒ/
45	help	/help/
46	*tump	/tʌmp/
47	bulb	/bʌlb/
47	*gulb	/gʌlb/
49	draft	/dra:ft/
50	*hest	/hest/
51	found	/faʊnd/
52	*kold	/kəʊld/
53	desk	/desk/
54	*vink	/vɪŋk/
55	launch	/ləʊntʃ/
56	*kinch	/kɪntʃ/
57	change	tʃeɪndʒ/
58	*benge	/bendʒ/

หมายเหตุ: คำที่มีเครื่องหมาย * อยู่ด้านหน้าคือคำไร้ความหมาย (Pseudowords)

ภาคผนวก จ รายชื่อและข้อมูลของเจ้าของภาษาที่ช่วยประเมินการออกเสียง (Raters)

รายชื่อและข้อมูลเจ้าของภาษาที่ช่วยประเมินการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 ท่าน (Raters) ดังต่อไปนี้

1. ชื่อ Ms Samantha Jane Green
 - เชื้อชาติ British
 - เพศ Female
 - อายุ 35 Years
 - ตำแหน่ง English Language Teacher
 - สถานที่ทำงาน Rojanawit Malabieng School, Phitsanulok, Thailand
2. ชื่อ Ms Samantha Jane Green
 - เชื้อชาติ Australian
 - เพศ Female
 - อายุ 55 Years
 - ตำแหน่ง Associate Professor in Subacute and Aged Nursing
 - สถานที่ทำงาน Griffith University and Gold Coast Hospital, Australia
3. ชื่อ Captain David Coronado
 - เชื้อชาติ American
 - เพศ Male
 - อายุ 42 Years
 - ตำแหน่ง Captain (Pilot)
 - สถานที่ทำงาน Albatros Airlines, Caracas, Venezuela

ภาคผนวก จ ผลการทดสอบความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability)

ตาราง 20 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการให้คะแนนผลทดสอบความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) ระหว่างผู้ประเมิน 3 ท่าน

Descriptive Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
rater1	29.1000	9.18116	80
rater2	27.3625	8.40772	80
rater3	25.4000	9.53687	80

Correlations

		rater1	rater2	rater3
rater1	Pearson Correlation	1	0.568**	0.565**
	Sig. (2-tailed)		.000	.000
	Sum of Squares	6659.200	3464.100	3908.800
	Covariance	84.294	43.849	49.478
rater2	Pearson Correlation	0.568**	1	0.320**
	Sig. (2-tailed)	.000		.004
	Sum of Squares	3464.100	5584.487	2029.400
	Covariance	43.849	70.690	25.689
rater 3	Pearson Correlation	0.565**	0.320**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	.004	
	Sum of Squares	3908.800	2029.400	7185.200
	Covariance	49.478	25.689	90.952

Correlations

		rater1	rater2	rater3
rater1	Pearson Correlation	1	0.568**	0.565**
	Sig. (2-tailed)		.000	.000
	Sum of Squares	6659.200	3464.100	3908.800
	Covariance	84.294	43.849	49.478
rater2	Pearson Correlation	0.568**	1	0.320**
	Sig. (2-tailed)	.000		.004
	Sum of Squares	3464.100	5584.487	2029.400
	Covariance	43.849	70.690	25.689
rater 3	Pearson Correlation	0.565**	0.320**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	.004	
	Sum of Squares	3908.800	2029.400	7185.200
	Covariance	49.478	25.689	90.952

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ผลการทดสอบความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability) ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างช่วงคะแนน 0.320 – 0.568 สะท้อนความสัมพันธ์ในทางบวกระดับต่ำถึงปานกลาง (low to moderate positive correlation) โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ของ Salkind (2010) ดังต่อไปนี้

- .00 – .19 “มีความสัมพันธ์ในทางบวกระดับต่ำมากหรือไม่มีความสัมพันธ์”
- .20 – .39 “มีความสัมพันธ์ในทางบวกระดับต่ำ”
- .40 – .59 “มีความสัมพันธ์ในทางบวกระดับปานกลาง”
- .60 – .79 “มีความสัมพันธ์ในทางบวกระดับสูง”
- .80 – 1.0 “มีความสัมพันธ์ในทางบวกระดับสูงมาก”

ภาคผนวก ข ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของผลการศึกษาโดยละเอียด

ตาราง 21 จำนวนและร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง	ออกเสียงถูกต้อง		รับรู้เสียงถูกต้อง	
			จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
01	pig	/pɪg/	56	69.58	75	93.75
02	pape	/peɪp/	60	75.00	75	93.75
03	box	/bɒks/	45	55.83	79	98.75
04	baf	/bɑ:f/	55	68.75	80	100.00
05	time	/taɪm/	64	79.58	79	98.75
06	tull	/tɔ:l/	39	48.75	64	80.00
07	dear	/dɪə/	74	92.92	80	100.00
08	dook	/dʊk/	58	72.50	79	98.75
09	kick	/kɪk/	70	87.08	69	86.25
10	kave	/keɪv/	49	60.83	78	97.50
11	gas	/gæs/	68	84.58	60	75.00
12	gup	/gʌp/	40	50.00	67	83.75
13	charge	/tʃɑ:dʒ/	11	14.58	38	47.50
14	chooth	/tʃuθ/	12	15.42	25	31.25
15	juice	/dʒu:s/	35	43.75	69	86.25
16	jeef	/dʒi:f/	46	57.92	78	97.50
17	price	/praɪs/	39	48.33	72	90.00

ตาราง 21 (ต่อ)

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง	ออกเสียงถูกต้อง		รับรู้เสียงถูกต้อง	
			จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
18	plake	/pleik/	13	16.67	62	77.50
19	bright	/brat/	35	43.75	78	97.50
20	bloss	/blɔs/	25	31.25	62	77.50
21	train	/trem/	59	74.17	77	96.25
22	twee	/twi:/	29	36.25	54	67.50
23	dream	/drim/	61	76.25	80	100.00
24	drit	/drit/	39	49.17	79	98.75
25	cry	/krai/	66	82.92	76	95.00
26	kleen	/kli:n/	33	41.25	61	76.25
27	ground	/graund/	26	32.50	32	40.00
28	glant	/glænt/	22	27.08	71	88.75
29	deep	/di:p/	49	60.83	75	93.75
30	sep	/sep/	13	15.83	48	60.00
31	mob	/mɒb/	66	82.08	79	98.75
32	jib	/dʒɪb/	26	32.50	28	35.00
33	pot	/pɒt/	73	92.08	76	95.00
34	fut	/fʌt/	52	65.42	76	95.00
35	hard	/hɑ:d/	48	60.00	67	83.75
36	ked	/ked/	23	28.33	69	86.25
37	peak	/pi:k/	47	59.17	76	95.00
38	beck	/bek/	29	36.67	67	83.75
39	dog	/dɒg/	58	72.50	40	50.00

ตาราง 21 (ต่อ)

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง	ออกเสียงถูกต้อง		รับรู้เสียงถูกต้อง	
			จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
40	mag	/mæɡ/	21	26.67	58	72.50
41	rich	/rɪtʃ/	34	42.92	76	95.00
42	poch	/pɒtʃ/	33	41.25	73	91.25
43	page	/peɪdʒ/	28	35.42	52	65.00
44	marge	/mɑːdʒ/	19	23.33	68	85.00
45	help	/help/	39	49.17	72	90.00
46	tump	/tʌmp/	34	42.50	80	100.00
47	bulb	/bʌlb/	7	9.17	69	86.25
48	gulb	/ɡʌlb/	5	6.67	62	77.50
49	draft	/draːft/	38	47.08	78	97.50
50	hest	/hest/	34	42.50	77	96.25
51	found	/faʊnd/	21	26.25	68	85.00
52	kold	kəʊld/	35	43.33	68	85.00
53	desk	/desk/	32	40.42	20	25.00
54	vink	/vɪŋk/	17	20.83	72	90.00
55	launch	/ləʊntʃ/	16	19.58	75	93.75
56	kinch	/kɪntʃ/	33	40.83	72	90.00
57	change	tʃeɪndʒ/	29	35.83	77	96.25
58	benge	bendʒ/	23	28.33	66	82.75
เฉลี่ยรวม			38	47.66	67	83.69

ตาราง 22 จำนวนและร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง	ออกเสียงถูกต้อง		รับรู้เสียงถูกต้อง	
			จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
01	pig	/pɪg/	23	56.67	35	87.50
02	pape	/peɪp/	27	66.67	37	92.50
03	box	/bɒks/	16	39.17	40	100.00
04	baf	/bɑ:f/	24	60.83	40	100.00
05	time	/taɪm/	31	76.67	40	100.00
06	tull	/tʊl/	20	50.83	32	80.00
07	dear	/dɪə/	36	89.17	40	100.00
08	dook	/dʊk/	24	59.17	39	97.50
09	kick	/kɪk/	32	80.83	34	85.00
10	kave	/keɪv/	22	55.83	40	100.00
11	gas	/gæs/	32	80.83	27	67.50
12	gup	/gʌp/	13	32.50	32	80.00
13	charge	/tʃɑ:dʒ/	3	7.50	14	35.00
14	chooth	/tʃʊθ/	5	12.50	11	27.50
15	juice	/dʒu:s/	14	35.00	82	82.50
16	jeef	/dʒi:f/	19	47.50	38	95.00
17	price	/praɪs/	10	25.83	35	87.50
18	plake	/pleɪk/	5	11.67	30	75.00
19	bright	/braɪt/	10	25.83	39	97.50

ตาราง 22 (ต่อ)

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง	ออกเสียงถูกต้อง		รับรู้เสียงถูกต้อง	
			จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
20	bloss	/blɒs/	7	17.50	28	70.00
21	train	/treɪn/	25	62.50	37	92.50
22	twee	/twi:/	16	40.83	27	67.50
23	dream	/dri:m/	24	60.83	40	100.00
24	drit	/drit/	15	36.67	39	97.50
25	cry	/krai/	34	85.00	36	90.00
26	kleen	/kli:n/	14	34.17	29	72.50
27	ground	/graʊnd/	12	30.00	8	20.00
28	glant	/glænt/	6	15.83	34	85.00
29	deep	/di:p/	18	44.17	36	90.00
30	sep	/sep/	5	12.50	18	45.00
31	mob	/mɒb/	32	80.00	39	97.50
32	jib	/dʒɪb/	9	22.50	11	27.50
33	pot	/pɒt/	36	89.17	38	95.00
34	fut	/fʌt/	24	60.83	37	92.50
35	hard	/hɑ:d/	21	53.33	28	70.00
36	ked	/ked/	6	14.17	32	80.00
37	peak	/pi:k/	18	44.17	37	92.50
38	beck	/bek/	11	28.33	29	72.50
39	dog	/dɒg/	28	70.00	18	45.00
40	mag	/mæg/	11	26.67	31	77.50
41	rich	/rɪtʃ/	11	26.67	36	90.00

ตาราง 22 (ต่อ)

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง	ออกเสียงถูกต้อง		รับรู้เสียงถูกต้อง	
			จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
42	poch	/pɒtʃ/	11	26.67	35	87.50
43	page	/peɪdʒ/	7	18.33	19	47.50
44	marge	/mɑ:dʒ/	3	7.50	33	82.50
45	help	/help/	12	29.17	36	90.00
46	tump	/tʌmp/	12	30.00	40	100.00
47	bulb	/bʌlb/	4	9.17	32	80.00
48	gulb	/gʌlb/	3	6.67	28	70.00
49	draft	/dra:ft/	13	33.33	39	97.50
50	hest	/hest/	13	31.67	37	92.50
51	found	/faʊnd/	6	16.67	28	70.00
52	kold	/kəʊld/	12	29.17	35	87.50
53	desk	/desk/	11	27.50	8	20.00
54	vink	/vɪŋk/	5	13.33	37	92.50
55	launch	/la:ntʃ/	4	20.83	39	97.50
56	kinch	/kɪntʃ/	9	21.67	35	87.50
57	change	/tʃeɪndʒ/	9	21.67	38	95.00
58	benge	/bendʒ/	5	13.33	32	72.50
เฉลี่ยรวม			15	38.20	32	79.83

ตาราง 23 จำนวนและร้อยละของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง	ออกเสียงถูกต้อง		รับรู้เสียงถูกต้อง	
			จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
01	pig	/pɪg/	33	82.50	40	100.00
02	pape	/peɪp/	33	83.33	38	95.00
03	box	/bɒks/	29	72.50	39	97.50
04	baf	/bɑ:f/	31	76.67	40	100.00
05	time	/taɪm/	33	82.50	39	97.50
06	tull	/tʊl/	19	46.67	32	72.50
07	dear	/dɪə/	39	96.67	40	100.00
08	dook	/dʊk/	34	85.83	40	100.00
09	kick	/kɪk/	37	93.33	35	87.50
10	kave	/keɪv/	26	65.83	38	95.00
11	gas	/gæs/	35	88.33	33	82.50
12	gup	/gʌp/	27	67.50	35	87.50
13	charge	/tʃɑ:dʒ/	9	21.67	24	60.00
14	chooth	/tʃʊθ/	7	18.33	14	35.00
15	juice	/dʒu:s/	21	52.50	36	90.00
16	jeef	/dʒi:f/	27	68.33	40	100.00
17	price	/praɪs/	28	70.83	37	92.50
18	plake	/pleɪk/	9	21.67	32	72.50
19	bright	/braɪt/	25	61.67	39	97.50

ตาราง 23 (ต่อ)

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง	ออกเสียงถูกต้อง		จับคู่เสียงถูกต้อง	
			จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
20	bloss	/blɒs/	18	45.00	34	85.00
21	train	/treɪn/	34	85.83	40	100.00
22	twee	/twi:/	13	31.67	27	67.50
23	dream	/dri:m/	37	91.67	40	100.00
24	drit	/drit/	25	61.67	40	100.00
25	cry	/krai/	32	80.83	40	100.00
26	kleen	/kli:n/	19	48.33	32	72.50
27	ground	/graʊnd/	14	35.00	24	60.00
28	glant	/glænt/	15	38.33	37	92.50
29	deep	/di:p/	31	77.50	39	97.50
30	sep	/sep/	8	19.17	30	75.00
31	mob	/mɒb/	34	84.17	40	100.00
32	jib	/dʒɪb/	17	42.50	17	42.50
33	pot	/pɒt/	38	95.00	38	95.00
34	fut	/fʌt/	28	70.00	39	97.50
35	hard	/hɑ:d/	27	66.67	39	97.50
36	ked	/ked/	17	42.50	37	92.50
37	peak	/pi:k/	30	74.17	39	97.50
38	beck	/bek/	18	45.00	38	95.00
39	dog	/dɒg/	30	75.00	22	55.00
40	mag	/mæg/	11	26.67	27	67.50
41	rich	/rɪtʃ/	24	59.17	40	100.00

ตาราง 23 (ต่อ)

ลำดับ	คำศัพท์	เสียง	ออกเสียงถูกต้อง		รับรู้เสียงถูกต้อง	
			จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
42	poch	/pɒtʃ/	22	55.83	38	95.00
43	page	/peɪdʒ/	21	52.50	33	82.50
44	marge	/mɑ:dʒ/	16	39.17	35	87.50
45	help	/help/	28	69.17	36	90.00
46	tump	/tʌmp/	22	55.00	40	100.00
47	bulb	/bʌlb/	4	9.17	37	92.50
48	gulb	/gʌlb/	3	6.67	34	85.00
49	draft	/dra:ft/	24	60.83	39	97.50
50	hest	/hest/	21	53.33	40	100.00
51	found	/faʊnd/	14	35.83	40	100.00
52	kold	/kəʊld/	23	57.50	33	82.50
53	desk	/desk/	21	53.33	12	30.00
54	vink	/vɪŋk/	11	28.33	35	87.50
55	launch	/la:ntʃ/	12	29.17	36	90.00
56	kinch	/kɪntʃ/	24	60.83	37	92.50
57	change	/tʃeɪndʒ/	20	50.00	39	97.50
58	benge	/bendʒ/	17	43.33	37	92.50
เฉลี่ยรวม			23	57.11	35	87.54

ภาคผนวก ช ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS

ตาราง 24 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ของการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน

Descriptive Statistics (overall performance)

	Mean	Std. Deviation	Percentages	N
Production	27.7250	7.41473	47.80	80
Perception	48.5375	4.63051	83.68	80

ตาราง 25 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ผลความสัมพันธ์ของความสามารถด้านการออกเสียง (production) และความสามารถด้านการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 80 คน

Correlations (overall performance)

		Production	Perception
Production	Pearson Correlation	1	0.499**
	Sig. (2-tailed)		.000
	N	80	80
Perception	Pearson Correlation	0.499**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	
	N	80	80

Correlations (overall performance)

		Production	Perception
Production	Pearson Correlation	1	0.499**
	Sig. (2-tailed)		.000
	N	80	80
Perception	Pearson Correlation	0.499**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	
	N	80	80

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ตาราง 26 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

Descriptive Statistics (First year students)

	Mean	Std. Deviation	Percentages	N
Production	25.9333	6.05822	44.71	40
Perception	46.3000	4.43876	79.82	40

ตาราง 27 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ผลความสัมพันธ์ของความสามารถด้านการออกเสียง (production) และความสามารถด้านการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

Correlations(First year students)

		Production	Perception
Production	Pearson Correlation	1	0.396 [*]
	Sig. (2-tailed)		.011
	N	40	40
Perception	Pearson Correlation	0.396 [*]	1
	Sig. (2-tailed)	.011	
	N	40	40

*. Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

ตาราง 28 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ของผลการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง (production) และรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

Descriptive Statistics (Third year students)

	Mean	Std. Deviation	Percentages	N
Production	29.5167	8.25103	50.87	40
Perception	50.7750	3.66891	87.54	40

ตาราง 29 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS ผลความสัมพันธ์ของความสามารถด้านการออกเสียง (production) และความสามารถด้านการรับรู้เสียง (perception) คำศัพท์พยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) จำนวนทั้งหมด 58 คำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 40 คน

Correlations (Third year students)

		Production	Perception
Production	Pearson Correlation	1	0.522**
	Sig. (2-tailed)		.001
	N	40	40
Perception	Pearson Correlation	0.522**	1
	Sig. (2-tailed)	.001	
	N	40	40

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).